

УНІВЕРСИТЕТ МИТНОЇ СПРАВИ ТА ФІНАНСІВ

Матеріали
I Міжнародної науково-практичної конференції

ШЛЯХ ДО НАУКИ: ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЧНА ПІДГОТОВКА ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ

Дніпро
2018

Оргкомітет

Голова оргкомітету:

Приймаченко Д. В., проректор з наукової роботи Університету митної справи та фінансів, доктор юридичних наук, професор.

Члени оргкомітету:

Калашникова О. Л., завідувач кафедри гуманітарної, психологічної підготовки та митної ідентифікації культурних цінностей, доктор філологічних наук, професор.

Перинець К. Ю., доцент кафедри гуманітарної, психологічної підготовки та митної ідентифікації культурних цінностей, кандидат філологічних наук.

Тараненко К. В., доцент кафедри гуманітарної, психологічної підготовки та митної ідентифікації культурних цінностей, кандидат філологічних наук.

Козинець І. І., доцент кафедри гуманітарної, психологічної підготовки та митної ідентифікації культурних цінностей, кандидат педагогічних наук.

Шлях до науки: лінгвокультурологічна підготовка іноземних студентів: матеріали I Міжнародної науково-практичної конференції (14 травня 2018 р.) – Дніпро – 89 с.

Окремі доповіді друкуються в авторській редакції
Організаційний комітет не завжди поділяє позицію авторів
За точність викладеного матеріалу відповідальність покладається на автора

ЗМІСТ

Публікації викладачів

Ільвицька Олександра Михайлівна СПЕЦИФІКА ЗАСВОЄННЯ РОСІЙСЬКОЇ МОВИ СТУДЕНТАМИ З РІЗНИХ КРАЇН	6
Кузьменко Анастасія Олексіївна РОЛЬОВА ГРА ЯК НАЙСКЛАДНІШИЙ ТА НАЙЕФЕКТИВНІШИЙ МЕТОД ВИВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ ТА ФОРМУВАННЯ ІНШОМОВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ	7
Луценко Валентина Іванівна ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ФРЕЙМОВОГО ПІДХОДУ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ	14
Перинец Катерина Юрьевна ИСПОЛЬЗОВАНИЕ ПЕСЕННОГО МАТЕРИАЛА НА ЗАНЯТИЯХ ПО РУССКОМУ ЯЗЫКУ КАК ИНОСТРАННОМУ	17
Солодюк Наталія Володимирівна ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ДОСЛІДНИЦЬКОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СТУДЕНТІВ ВНЗ	20

Публікації студентів та слухачів підготовчих відділень

Секція: Географія та геологія

Сако Абубакар Сідікі ПРИРОДНЫЕ РЕСУРСЫ УКРАИНЫ	27
--	-----------

Секція: Екологія

Сітхале Пічанік СОВРЕМЕННЫЕ ЭКОЛОГИЧЕСКИЕ ПРОБЛЕМЫ	30
--	-----------

Секція: Економіка

Дергхам Бассам ЭКОНОМИЧЕСКИЙ ЦИКЛ И ЕГО ФАЗЫ	33
--	-----------

Курбанкулова Насіба ЭТАПЫ РАЗВИТИЯ МИРОВОЙ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ СИСТЕМЫ	35
--	-----------

Секція: Культурологія

Йонта Тчіофо Джозіан КОНЦЕПТ КАМЕРУНСЬКОЇ ЗАЧІСКИ: ЕСТЕТИКА ПЛЮС ТРАДИЦІЯ	37
--	-----------

Секція: Медичні науки

Азизов Мухаммадали ВЛИЯНИЕ НЕГАТИВНОГО МЫШЛЕНИЯ НА ЗДОРОВЬЕ ЧЕЛОВЕКА	40
---	-----------

Гашуи Мохамед ГИГИЕНА КАК НАУКА	41
Илмиров Азизбек ЦВЕТОТЕРАПИЯ КАК ИСТОЧНИК УКРЕПЛЕНИЯ ЖИЗНЕННЫХ СИЛ И СОХРАНЕНИЯ ЗДОРОВЬЯ	42
Кадирова Азиза РАДИКАЛЬНЫЕ СПОСОБЫ ТРАНСФОРМАЦИИ СВОЕГО ТЕЛА И ИХ ПОСЛЕДСТВИЯ	44
Константинос Дамианидис ОЛИВКОВОЕ МАСЛО – ДРЕВНИЙ ЛЕКАРСТВЕННЫЙ ПРЕПАРАТ	45
Нурмаммедов Мухаммед СПОРТ И МЕДИЦИНА В СОВРЕМЕННОМ МИРЕ	46
Парпієва Нігіна УРБАНІЗАЦІЯ ТА ЇЇ НЕГАТИВНИЙ ВПЛИВ НА ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ	48
Рабби Джебор СОВРЕМЕННАЯ РЕКОНСТРУКТИВНАЯ МЕДИЦИНА	49
Расулова Феруза ПРОБЛЕМА ПАРНИКОВОГО ЭФФЕКТА	51
Умайма Ягуби ЗАГРЯЗНЕНИЯ ОКРУЖАЮЩЕЙ СРЕДЫ В МАРОККО	52
Умид Ахмедов КАК ЗАЩИТИТЬСЯ ОТ ГМО?	53
Секція: Психологія	
Торрес Нова Давид Хулиан ПРОКРАСТИНАЦІЯ ИЛИ ФЕНОМЕН «ОТКЛАДЫВАНИЯ НА ПОТОМ»	55
Секція: Фармацевтичні науки	
Уссама Мумни ФАРМАКОЛОГИЯ В МАРОККО	57
Секція: Філологічні науки	
Агаджанова Айболек МІЙ УНІВЕРСИТЕТ – МОЯ ДОЛЯ	59
Базарова Гульшат ЛЮДИНА СВІТУ. СИН ДНІПРА	61
Ламия Мария Сафори ВЫБОР ГЛАГОЛА ПРИ ОБОЗНАЧЕНИИ ОДНОРАЗОВОГО ДЕЙСТВИЯ В ПРОШЛОМ	63
Ли Гуаньнань АЛЕКСАНДР ГОНЧАР В КИТАЕ	64
Мамасайдова Гавхар ОСОБЕННОСТИ СТУДЕНЧЕСКОГО СЛЕНГА	67

Хуррам Арман СИЛА И МУЖЕСТВО АКАДЕМИКА ПОНТРЯГИНА	69
Ведмеденко Марія МОВА В МЕДИЧНІЙ РЕКЛАМІ	71
Денисова Ольга ПРОФЕСІОНАЛІЗМИ ТА ПРОФЕСІЙНІ ЖАРГОНІЗМИ, ЯК СКЛADOVA ЧАСТИНА ІНТРАПРОФЕСІЙНОЇ КОМУНІКАЦІЇ	75
Пилипюк Василина СПІЛКУВАННЯ: ІНШІ ВИМІРИ	81
Секція: Юриспруденція	
Сигуидж Юссеф ПРАВА ИНОСТРАННИХ ГРАЖДАН В УКРАИНЕ	87

Публікації викладачів

Ільвицька Олександра Михайлівна (Україна)

Дніпро, ДЗ «Дніпропетровська медична академія МОЗ України»

викладач кафедри мовної підготовки

СПЕЦИФІКА ЗАСВОЄННЯ РОСІЙСЬКОЇ МОВИ СТУДЕНТАМИ З РІЗНИХ КРАЇН

Засвоєння навчального матеріалу – справа вельми індивідуальна, особливо коли мова йде про вивчення мови. Однак, виходячи з практики навчання студентів різних національностей, викладачі можуть відзначити окремі особливості в оволодінні матеріалом студентами з різних країн.

У Дніпропетровській медичній академії навчаються переважно студенти із Середньої Азії (Узбекистан, Туркменістан) та країн арабського світу. Звичайно, рівень підготовки як всередині першої, так і всередині другої групи неоднорідний. Але що стосується студентів з республік колишнього СРСР, то їх можна умовно розділити на дві групи: 1) студенти, що навчалися в російськомовній школі і досить добре володіють російською мовою; 2) студенти, що навчалися в національній школі та які допускають навіть у мовленні багато граматичних помилок. Рівень підготовки студентів-арабів, найчастіше, обмежується підготовчим відділенням. Здавалося б, студенти з країн Середньої Азії повинні набагато швидше і ефективніше засвоювати мовний матеріал, однак на практиці можна помітити, що деяких з них набагато важче навчити, адже їх доводиться швидше переучувати. Їх лексичні, граматичні та синтаксичні помилки дуже стійкі, тоді як арабські студенти вчать російську мову «з чистого аркуша» і підходять до цього з більшою уважністю.

Також потрібно відзначити, що арабські студенти часто, крім рідної мови, на високому рівні володіють як мінімум однією з європейських мов (переважно французькою або англійською). Активне навчання граматиці цих мов трохи полегшує їм вивчення і російської, адже вони вже мають уявлення про зовсім

іншу мову в плані її граматичної будови, а також володіють поняттями про граматичні категорії.

Кузьменко Анастасія Олексіївна (Україна)

Дніпро, ДЗ «Дніпропетровська медична академія МОЗ України»
кандидат філологічних наук, викладач кафедри мовної підготовки

РОЛЬОВА ГРА ЯК НАЙСКЛАДНІШИЙ ТА НАЙЕФЕКТИВНІШИЙ МЕТОД ВИВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ ТА ФОРМУВАННЯ ІНШОМОВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ

Рольова гра – методичний прийом, який відноситься до груп активних способів навчання практичного оволодіння іноземною мовою. Використання цього прийому в навчальному процесі сприяє досягненню мети навчання діалогічного мовлення і розширеному монологічному висловлюванню, активізації мислення і мовної діяльності школярів, формуванню у них навиків і умінь самостійного вираження думки, освіти і вихованню учнів засобами іноземної мови.

Рольова гра як методичний прийом навчання іноземних мов одержала широке застосування у практиці. Рольова гра деякими зарубіжними методистами (J. Revell, J.Laylor) визначається як спонтанна поведінка того, хто навчається, його реакція на поведінку інших людей, що беруть участь в гіпотетичній ситуації. Методист D.Verne дотримується такої самої думки. Він визначає рольову гру як прийом, коли студент повинен вільно імпровізувати в межах заданої ситуації, виступаючи в ролі одного з її учасників. Вона належить до групи активних засобів навчання, допомагає активізувати мовну діяльність студентів, формує у них уміння самостійно висловлювати свої думки, виховує у студента почуття впевненості в собі, сприяє створенню позитивного психологічного мікроклімату на занятті, залучає до активної мовленнєвої

діяльності всіх присутніх. Ефективність рольової гри як методичного прийому навчання підвищується, якщо викладач правильно визначає тривалість мовленнєвого спілкування учасників. За даними досліджень, тривалість оптимальної працездатності у спілкуванні студентів початкового рівня – до десяти хвилин, а середнього та достатнього рівнів – до п'ятнадцяти хвилин [1, с. 90-92].

Гра поряд із працею й навчанням – один з основних видів діяльності людини, дивний феномен нашого існування. Гра як феномен культури навчає, виховує, розвиває, соціалізує, розважає, дає відпочинок [3].

Рольова гра – (англ. *Role-playing game*) - гра розважального характеру, в якій учасники приймають певні ролі та колективно створюють історію або слідуєть уже існуючій (зазвичай із фантастичних творів), у видуманих ситуаціях діючи відповідно до своїх ролей. Учасники приймають рішення, спираючись на образ персонажа, а дії завершуються успіхом чи провалом згідно визначеній системі правил, норм та принципів. У межах правил гравці можуть вільно імпровізувати; їхній вибір у кожній ситуації формує інсценування та результат гри.

Рольова гра володіє великими навчальними можливостями:

Рольову гру можна розцінювати як найточнішу модель спілкування. Вона наслідує дійсність в її найістотніших рисах. У рольовій грі, як і в житті, мовна і немовна поведінка партнерів переплітається найтіснішим чином.

Наприклад, розігрується ситуація “Ранок студента”. Мати входить у кімнату, ласкаво говорячи до сплячого: “Уставай синочку, уже сьома година, пора...” Дійсність – кімната, у якій спить хлопчик і в котру входить мати; час і місце дії складають фон, на якому відбувається мовленнєвий вчинок (звертання до сина), тобто здійснюється функція мови як засобу спілкування.

Рольова гра має великі можливості спонукального плану. Спілкування, як відомо, немислимо без мотиву. Однак у навчальних умовах не просто викликати мотив до висловлення. Труднощі полягають у тому, що викладач повинен змалювати ситуацію таким чином, щоб виникла атмосфера, що

викликає у студентів внутрішню потребу у вираженні думок. Але в умовах іншомовного спілкування важливо, щоб студенти змогли виразити те, що їм хочеться сказати. На занятті переважають висловлення, викликані до життя директивно: “Розкажи про свого друга”, “Розкажи про свою родину”, тому що викладачу хочеться перевірити, як студенти вміють комбінувати відповідний мовний матеріал. Мотив же, яким керуються при цьому студенти, лежить за межами мови: їм важливо відповісти викладачу. Становище змінюється, якщо студенти залучені до рольової гри.

Наприклад, розігрується сцена в гуртку філателістів. Студент – член цього гуртка приводить сюди свого друга. Керівник гуртка повідомляє хлопцям, що гурток уже цілком укомплектований. Тоді студент розповідає про свого друга, переконуючи керівника гуртка, що друг вартий бути прийнятим у цей гурток. Сама ситуація диктує лінію мовленнєвої поведінки.

Рольова гра придатна для кожного виду роботи з мовою: у ході рольової гри використовуються різноманітні граматичні структури, інтонаційні моделі, значний обсяг лексичного матеріалу. Велика роль приділяється непідготовленій мові студентів. У цьому плані рольова гра може перевершити можливості будь-якої іншої парної і групової діяльності. Рольова гра тренує студентів говорити в будь-якій ситуації на будь-яку тему.

Рольова гра припускає посилення особистісної причетності до усього, що відбувається. Учень входить у ситуацію, хоча і не через своє “Я”, але через “Я” відповідної ролі. Коли учні приймають роль, то вони грають її у визначеній ситуації. Група учнів, що грає роль у класі, уподібнюється групі дітей, що грають у школу, лікарню, і т.д. Вони несвідомо створюють свою власну реальність і, роблячи це, оперують своїми знаннями, розвиваючи свої здібності взаємодіяти з іншими людьми. У цій ситуації немає глядачів. І відповідно до цього учні зміцнюють свою впевненість у собі.

Рольова гра сприяє розширенню асоціативної бази при засвоєнні мовного матеріалу.

Рольова гра сприяє формуванню навчального співробітництва і партнерства, адже виконання етюдів припускає охоплення групи студентів (рольова гра будується не тільки на основі діалогу, але і полілогу), що повинні злагоджено взаємодіяти. При розподілі ролей варто враховувати як мовні, так і “акторські” можливості учасників, доручаючи одним більш вербальні, іншим – пантомімні ролі, третім же призначаючи на ролі “суфлерів”, даючи їм право підказувати на основі тексту. Практично весь навчальний час у рольовій грі відведено на мовленнєву практику, при цьому не тільки студент, що говорить, але і слухаючий максимально активний, тому що він повинний зрозуміти і запам'ятати репліку партнера, співвіднести її із ситуацією, визначити наскільки вона релевантна ситуації і задачі спілкування, і правильно відреагувати на репліку. Ігри позитивно впливають на формування пізнавальних інтересів слухачів, сприяють усвідомленому освоєнню іноземної мови. Студенти активно працюють, допомагають один одному, уважно слухають своїх товаришів; викладач лише керує навчальною діяльністю.

Рольова гра приємна для студентів. Як тільки вони починають розуміти, що саме від них потрібно, вони з задоволенням дають волю своїй уяві. А оскільки це заняття їм подобається, навчальний матеріал засвоюється набагато ефективніше.

У ході рольової гри студенти знайомляться з технологією театру, хоча й в елементарній формі. Викладач повинний заохочувати усяку вигадку, тому що в навчальних умовах можливості в цьому відношенні обмежені. Саме ж перевтілення сприяє розумінню інших людей.

Якщо ж педагог вважає своєю задачею не тільки навчання іноземній мові, але і виховання, то рольова гра – це саме той прийом, за допомогою якого можна скласти об'єктивну думку про загальну обстановку в групі. Викладач відмовляється від своєї традиційної ролі контролера і керівника, і атмосфера в групі залежить у більшій мері від самих студентів.

При роботі з підлітками (16-18 років = 1-3 курс), що володіють іноземною мовою на належному рівні, але не мають достатнього досвіду саме в цьому виді

роботи, можна використовувати наступний прийом: час від часу переривати хід гри і пропонувати учасникам наступні питання: Який я в цій грі? Чи часто я помиляюся? Що мені хотілося б змінити у власному поведженні? і т.д.

Відповіді фіксуються студентами на папері й обговорюються після закінчення гри. Подібний вид роботи дозволяє учасникам гри об'єктивно глянути на себе з боку й у ході наступних ігор домогтися кращих результатів.

Істотною перевагою рольової гри перед іншими формами навчання є стовідсоткова зайнятість студентів, а також концентрація уваги учасників протягом усієї гри. [2, с. 122-124]

Ігри позитивно впливають на формування пізнавальних інтересів студентів, сприяють усвідомленому освоєнню іноземної мови. Вони сприяють розвитку таких якостей, як самостійність, ініціативність; вихованню відчуття колективізму. Студенти, що вчаться активно, захоплено працюють, допомагають один одному, уважно слухають своїх товаришів; викладач лише управляє учбовою діяльністю.

Структуру сюжетно-рольової гри утворюють такі компоненти (Д. Ельконін):

- ролі, що беруть на себе студенти в процесі гри;
- ігрові дії, за допомогою яких студенти реалізують обрані ролі;
- ігрове використання предметів, за якого реальні предмети замінюють ігровими;
- навчально-мовленнєва ситуація;
- реальні стосунки між студентами, які виявляються в різноманітних репліках, зауваженнях, за допомогою яких регулюється розвиток гри.

Зміст кожної гри розкривається завдяки виконанню студентами обраних ролей. Ігрова ситуація виступає як спосіб організації. При створенні ситуації необхідно враховувати й обставини реальної дійсності, і взаємини комунікантів.

Розрізняють наступні компоненти ситуації:

- 1) суб'єкт;

2) об'єкт (предмет розмови);

3) відношення суб'єкта до предмета розмови, умови мовленнєвого акта [5].

Як показують результати навчання, застосування рольової гри на уроках іноземної мови сприяє позитивним змінам у мовленні студентів як у якісному відношенні (різноманітність діалогічних єдностей, ініціативність мовних партнерів, емоційність висловлення), так і в кількісному (правильність мови, обсяг висловлення, темп мови) .

Рольова картка є одною з типових рис рольової гри. Існує кілька варіантів оформлення карти. Наприклад, у карточці може бути надана інформація про ситуацію у рольовій грі, яка є одною й тою ж самою для всіх студентів, а з іншого боку – інформація для кожного студента, яка розписує його роль в грі. Інший варіант рольової картки може включати інформацію про рольові дії одного конкретного учасника рольової гри, яка подається з одного боку рольової картки, та список рекомендованих мовних структур з другого.

Рольова картка має бути короткою. Якщо передбачається використання якихось лінгвістичних структур, то студенти мають бути з ними добре ознайомлені. Коли учасники прочитають свою ролеву картку, вони повинні або повернути її викладачу або перевернути її і звертатися до неї лише тоді, коли їм необхідно [5].

У роботі з рольовими картками:

- інформація на карточці повинна бути легкою для того, щоб учасники швидко розуміли її. На ній повинно бути тільки основне.
- Студентам слід розібрати ситуацію перед самою грою.
- Запропоновані лінгвістичні структури повинні бути їм знайомі.
- Після того, як студенти ознайомились з картокою, вони повинні перевернути її та повернутися до неї саме тоді, коли у них виникають проблеми, чи повернути її викладачу, щоб не копіювати всю інформацію на картці [4, с. 78].

Існує декілька різних типів ролей. Наприклад, є ролі, що відповідають реальним потребам у житті студента. У цю категорію ми можемо включити

ролі доктора та пацієнтів, продавця та покупців і т.д. У таких випадках дуже легко поєднати рольову гру із важливими повсякденними клопотами.

У другому типі ролей учасники грають самих себе у різноманітних ситуаціях, з якими в них може бути (але необов'язково) пов'язаний певний досвід. Скарги покупців та прохання допомогти знайти дорогу підпадають під цю категорію. Такі ролі не вимагають ані спеціальної професійної підготовки, ані серйозних тренувань чи володіння певними рисами характеру, адже кожна людина може відчувати себе у подібній ситуації. Більшість студентів знаходять цей тип рольової гри дуже мотивуючим, адже вони колись мали схожі ситуації.

Також існує тип ролей, у яких студенти наврядчи коли у житті опинялися, але можуть їх легко зіграти, адже стикалися з ними у оточуючій реальності. Роль телерепортера є гарним прикладом цієї категорії.

Останній тип – це ролі нереальних, фантазійних персонажів, які можуть бути невіроподібними, вигаданими або навіть безглуздими. Більшість викладачів помічають, що такі ролі дуже інтригують студентів, адже вони ніяк не пов'язані із реальним життям. Учасники можуть спробувати відчувати себе будь-яким казковим героєм, страшним чудовиськом і т.д. В цій категорії студенти мають великий простір для прояву творчості.

ЛІТЕРАТУРА

1. Дианова Е.М., Костина Л.Т. Ролевая игра в обучении иностранному языку // Иностранные языки в школе. – 1988. – №3. – С.90-92
2. Колесникова О.А. Ролевые игры в обучении иностранным языкам. Иностранные языки в школе, № 4, 1989
3. Ушинський К.Д. Людина як предмет виховання. – М: 1950,
4. Ladousse G.P. Role Play. – Oxford: Oxford University Press, 1992. – 181 p.
5. Philips B.D. Role-playing games in the English as a Foreign Language Classroom. – L.: Crane Publishing Ltd.,1994. – 729 p.

Луценко Валентина Іванівна (Україна)

Дніпро, ДВНЗ «НГУ»

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри філології та мовної комунікації

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ФРЕЙМОВОГО ПІДХОДУ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ

У результаті прискорення науково-технічного прогресу виникла необхідність пошуку та застосування нових, інноваційних підходів до навчання. Одним із таких підходів є фреймовий підхід, який висуває нові принципи організації навчально-методичного матеріалу. У нашій роботі розглядаються особливості використання фреймового підходу під час вивчення української мови іноземними студентами.

Перш за все опишемо поняття «фрейм». Це поняття було введено М.Мінським для структуризації знань за допомогою спеціальних описів. На думку М. Мінського, фрейм відтворює «ідеальну» картинку об'єкта чи ситуації, яка служить своєрідною точкою відліку для інтерпретації «реальних» ситуацій, з якими людина має справу в реальній дійсності. Фрейм являє собою рамочну, каркасну, матричну структуру, він є основною ідеєю навчального матеріалу, яка накладається на більшість тем і розділів у вигляді схем. Будь-який фрейм складається зі слотів (терміналів), які обов'язково повинні доповнюватися конкретним змістом.

Під фреймовим підходом ми розуміємо вивчення навчального матеріалу, який структуровано певним чином у спеціально організований періодичною часовою послідовністю (сценарій). Призначення фреймового підходу – забезпечення реалізації ефективної підготовки іноземних студентів за допомогою специфічних технологій навчання, що дозволяють інтенсивно засвоювати навчальний матеріал і спрямовані на формування системного мислення.

Фреймовий підхід базується на розкритті резервних психологічних можливостей мозку, на способах активізації довгочасної пам'яті та мимовільного запам'ятовування. Його реалізація в навчальному процесі забезпечує якісне навчання за короткий час. Ефективність застосування фреймового підходу пояснюється так: якщо представляти навчальну інформацію іноземним студентам у структурованому, згорнутому вигляді (таблиці, схеми, графи фреймових опор), можна суттєво інтенсифікувати навчальний процес. Головною ознакою підходу є збільшення обсягів знань, без збільшення навчального часу.

Фреймовий підхід знайшов своє застосування на практичних заняттях з української мови як іноземної. За допомогою фреймів здійснюється ознайомлення з різноплановою лексикою; розвиваються навички усного (монолог, діалог) і писемного мовлення. Як правило, фрейм має верхні і нижні рівні. На верхніх рівнях фрейма знаходяться лексичні одиниці, номінуючі основні, центральні поняття. Такими одиницями для описуваного фрейма є лексеми, які заповнюють чарунки слотів:

- - дії
- - учасники
- - місце

Лексичні одиниці, що знаходяться на нижчих рівнях фрейма мають низьку частотність використання й апелюють до слотів:

- мета
- характеристика
- результат

Ці лексеми відносяться до пасивного або потенціального словника студента. Використання фреймового підходу в процесі навчання української мови як іноземної полегшує процедуру добору лексичного матеріалу певної тематики. Під час вивчення лексичної теми іноземним студентам пропонується стереотипна ситуація, яка включає фрейми. Так, наприклад, ситуація «Працевлаштування» представлена такими фреймами: «Створення резюме»,

«Пошук роботи», «Співбесіда» і слотами : учасники та їх дії. Кожному з учасників процесу : роботодавцю і претенденту приписані дії для ситуації працевлаштування та дії, що відбуваються до, під час і після працевлаштування.

Фреймовий підхід є ефективним методом навчання продуктивним видам мовленнєвої діяльності й організації мовленнєвої практики. Активізація мовленнєвих навичок відбувається шляхом виконання іноземними студентами низки завдань з опорою на фрейм: відповіді на запитання викладача, перетворити діалог у монолог, скласти розповідь по темі.

Застосування фреймового підходу під час вивчення нового лексичного матеріалу сприяє тематичному порядку групування лексики, яка зберігає смислові зв'язки між компонентами. Ці угруповання іноземний студент засвоює разом з основним значенням лексичних одиниць і може їх легко відновити, створивши міні-текст відповідно до запропонованої тематики. При доборі і подачі іншомовної лексики, фреймовий підхід дозволяє враховувати національно-культурний компонент і специфіку культури носіїв української мови. Отже, окрім основного знання україномовного матеріалу, іноземні студенти оволодівають також українською національною культурою.

Література:

1. Енциклопедія педагогічних технологій та інновацій / Автор-укладач Н. П. Наволокова. – Х.: Вид. група «Основа», 2009. – 176 с.
2. Минский, М. Фреймы для представления знаний [Текст] / М. Минский ; пер. с англ. О. Н. Гринбаума ; под ред. Ф. М. Кулакова. – М. : Энергия, 1979. – 152 с.
3. Образовательная технология XXI века: деятельность, ценности, успех / [Гузеев В. В., Дахин А. Н., Кульбеда Н. В., Новожилова Н. В.]. – М. : Центр "Пед. поиск", 2004 (Тип. ООО Август-Принт). – 96 с.
4. Филлмор Ч.Дж. Фреймы и семантика понимания. // Новое в зарубежной лингвистике. Вып. 23. Когнитивные аспекты языка. М., Прогресс, 1988. С. 52 – 92.

Перинец Екатерина Юрьевна (Украина)

Днепр, Университет таможенного дела и финансов

кандидат филологических наук,

доцент кафедры гуманитарной, психологической подготовки и

таможенной идентификации культурных ценностей

ИСПОЛЬЗОВАНИЕ ПЕСЕННОГО МАТЕРИАЛА НА ЗАНЯТИЯХ ПО РУССКОМУ ЯЗЫКУ КАК ИНОСТРАННОМУ

На уроках русского языка как иностранного студенты постепенно овладевают навыками речевой деятельности – чтением, говорением, письмом и аудированием. Для достижения этих целей преподаватель готовит лексико-грамматические задания, упражнения, подбирает тексты и диалоги по темам. Как правило, понимание иноязычной речи вызывает особые трудности, что связано с фонетикой и лексикой русского языка, интонацией и темпом говорения.

Одним из видов аудирования на занятиях русского языка для иностранных студентов может стать использование песенного материала. Песня, с одной стороны, является образцом звучащей иноязычной речи, с другой стороны, представляет некую матрицу культурологической информации. В педагогической науке этот вопрос уже привлёк внимание исследователей и означен работами таких учёных как Л. А. Зубарева [1], Т. А. Потапенко [2; 3], Е. Н. Стрельчук [4], Г. Н. Труфанова [5] и др. Данная проблема стоит в ряду актуальных и перспективных для современной методики преподавания русского языка как иностранного. Уточнение и привлечение нового материала позволит углубиться в суть вопроса и дополнить накопленный педагогический материал.

Разный уровень владения языком определяет и выбор песенного материала. Для начального этапа обучения наиболее подходящими станут детские песни, как наиболее простые, для среднего и продвинутого этапа –

русские народные, советские или современные песни. В этой статье мы подробно остановимся на критериях выбора детских песен для иностранных студентов, которые только начинают изучать русский язык.

На начальном этапе обучения музыкальное произведение позволяет быстрее и эффективнее овладеть орфоэпическими нормами языка, лексическим материалом, фразеологией и закрепить грамматические правила. Песню можно исполнять хором, по парам, дуэтом или разыгрывать по ролям, что способствует преодолению языкового барьера учащихся и активизации их творческих способностей. Через понимание и осмысление иностранных песен студенты также знакомятся с нормами, правилами поведения, этикетными клише, принятыми в обществе.

Как нам кажется, тексты следующих песен будут легко восприниматься на ранних этапах обучения: «Песня Львёнка и Черепахи», «Чунга-чанга», «Расскажи, Снегурочка», «Песенка о лете», «Спят усталые игрушки», «Настоящий друг», «Спи, моя радость, усни», «Дважды два четыре», «Если добрый ты», «Антошка», «Два весёлых гуся» и др.

Каждое музыкальное произведение должно быть связано с ранее изученной темой, что будет эффективным и продуктивным для усвоения нового материала.

Можно представить следующую последовательность прослушивания музыкального произведения:

1. Ознакомление с предысторией песни (когда и кем написана, история создания и т. п.); описание главных героев, ситуаций, места действия и т. п.
2. Чтение текста песни, разбор новых слов и фразеологизмов.
3. Прослушивание песни.
4. Беседа со студентами о главной концепции музыкального произведения.
5. Вторичное прослушивание песни, при котором студенты должны вставить пропущенные слова.
6. Проверка вставленных слов, обсуждение.

7. Прослушивание в третий раз, пение хором, дуэтом, по ролям (в зависимости от песни).

8. Заучивание отрывка песни (в качестве домашнего задания).

Представленная последовательность может быть дополнена другими заданиями и упражнениями, которые бы закрепили изученный материал в лёгкой игровой форме.

Музыкальные произведения на уроках русского языка как иностранного могут решать многие дидактические задачи, раскрывать творческие способности и усиливать интерес учащихся к освоению иностранного языка.

ЛИТЕРАТУРА

1. Зубарева Л. А. Музыка и пение как средство совершенствования произносительной и слуховой культуры русской речи при обучении иностранных студентов: автореф. дис. канд. пед. наук / Л. А. Зубарева. – Белгород, 1998. – 20 с.

2. Потапенко Т. А. Песни для всех возрастов / Т. А. Потапенко // Русский язык за рубежом. – 2004. – №1. – С. 12-23

3. Потапенко Т. А. Песни к детским мультипликационным и игровым фильмам в обучении русскому языку как иностранному / Т. А. Потапенко // Русский язык за рубежом. – 2003. – №4. – С. 68-73

4. Стрельчук Е. Н. Песня как одно из средств развития русской речевой культуры иностранных студентов / Е. Н. Стрельчук // Ярославский педагогический вестник. – 2011. – № 1. – Том II (Психолого-педагогические науки). – С. 173-175

5. Труфанова В. Я. Песенный текст в практическом курсе русского языка как иностранного: учеб. пособие для иностранных студентов / В. Я. Труфанова. – М.: Русский язык, 2002. – 80 с.

Солодюк Наталія Володимирівна (Україна)

Дніпро, ДЗ «Дніпропетровська медична академія МОЗ України»

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри мовної підготовки

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ДОСЛІДНИЦЬКОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СТУДЕНТІВ ВНЗ

Об'єктивне прискорення науково-технічного і соціального прогресу, кризові екологічні, демографічні, політичні та інші явища, що виникли в сучасному світі, неминуче позначаються на системі професійної освіти. Традиційні педагогічні засоби виховання, змісту й організації навчально-виховного процесу все частіше не спрацьовують. Педагогові важливо бути готовим до ухвалення нестандартних рішень, активної участі в інноваційних процесах, щоб формувати творчі здібності студентів. Для сучасного спеціаліста недостатньо володіти лише інформацією, необхідно вміти правильно нею оперувати й утворювати нові знання. Важливо в період навчання в університеті формувати у майбутнього фахівця дослідницьку компетентність – готовність і здатність до дослідницької діяльності.

Сучасні вчені (Л. Голуб, Н. Демешкант, І. Зимня, В. Краєвський, В. Луговий, О. Лукашевич, С. Маркова, Н. Мордовцева, В. Нагаєв, З. Обліцова, О. Пометун, А. Хуторський, І. Чечель, Н. Шестак та ін.) висвітлюють методологічні, теоретичні та прикладні аспекти організації дослідницької діяльності студентів та формування дослідницьких умінь.

У вітчизняній педагогіці прийнято розрізняти поняття „компетенція” і „компетентність”. За тлумачними словниками компетентність визначається як властивість за значенням компетентний. Компетентний – це 1) який має достатні знання в якій-небудь галузі; 2) який має певні повноваження; повноправний, повновладний. Компетенція – 1) добра обізнаність із чим-небудь; 2) коло повноважень якої-небудь організації, установи або особи. Наведені визначення показують, що компетентність – більш широке поняття,

яке охоплює знання певної галузі, а компетенція – обізнаність у одному напрямку діяльності [9].

Більш чітко розмежування означених понять спостерігаємо в наукових студіях І. Зимньої, В. Краєвського, А. Хуторського. У баченні науковців компетенція – коло питань, у яких людина добре обізнана, має пізнання і досвід [1].

Компетенція – узагальнена відчужена, завчасно задана соціальна вимога до освітньої підготовки учня, необхідна для його ефективно та продуктивної діяльності в певній сфері. Компетентність – сформована якість особистості (сукупність якостей) учня і мінімальний досвід діяльності у заданій сфері [1].

О. Пометун окреслює провідні ознаки ключових компетенцій, серед яких поліфункціональність як здатність особистості вирішувати найрізноманітніші проблеми в особистому й суспільному житті; надпредметність та міждисциплінарність як широта функціональності компетентності (у професійній, суспільній, побутовій тощо сфері); багатомірність як віддзеркалення знань, розумових процесів, інтелектуальних умінь, стратегій, технологій, емоцій, оцінок, творчих надбань; забезпечення розвитку особистості: логічного, креативного, рефлексивного мислення особистості, її самовизначення, самовиховання тощо [5].

Здійснимо спробу визначити суть дослідницької компетентності звернемося до визначення дослідницької діяльності загалом, модель якої розроблена О. Леонтьєвим. У ній діяльність розуміється як система взаємозв'язаних компонентів: потреби – мотиви – цілі; дії – операції – умови. Загальна модель конкретизована стосовно дослідницької діяльності. Зауважимо, що в основі дослідницької діяльності лежить найважливіша потреба в нових знаннях і результатах цієї діяльності. Ця потреба – невід'ємна складова особистості (С. Рубінштейн).

Дослідницька діяльність – культурний механізм розвитку науки (М. Каган). Вона формує емоційно-ціннісне відношення до світу, власної

діяльності, виховує потреби і мотиви (З. Обліцова, А. Пентін). Ми виходимо з положень (М. Каган, Н. Шестак), що наука як компонент культури має свої ціннісні принципи і норми: істинність, новизну, відтворюваність, універсалізм, спільність, свободу критики.

Загальноприйнято вважати, що дослідницька діяльність є діяльність, яка характеризується спрямованістю на отримання нових знань. Вона служить способом активного пошуку, побудови знань, формування нового досвіду. Дослідницьку діяльність диференціюють на науково-дослідну та навчально-дослідну: науково-дослідна діяльність характеризується об'єктивною новизною знань; навчально-дослідна діяльність організовується педагогом, новизна знань тут суб'єктивна (А. Леонтович). З метою розвитку діяльнісного підходу, сучасні науковці (І. Зимня, В. Краєвський, А. Хуторський) звертаються до його інтеграції з компетентнісним підходом. Це зумовлено тим, що компетентнісний підхід більшою мірою направлений на конструювання надпредметного змісту, формування діяльності, у тому числі дослідницької; і в меншій – на засвоєння знань з предмета. Суть цієї інтеграції, згідно концепції А. Леонтьєва: індивідуальна практика – компетентність.

На сьогодні існують різні підходи до визначення суті дослідницької компетентності. Учені розглядають дослідницьку компетентність як результат грамотно спланованої дослідницької діяльності (написання дослідницької роботи, постановка й аналіз результатів експерименту тощо).

У своїй роботі О. Ушаков зазначає, що дослідницька компетентність – інтегральна властивість особистості, що проявляється в готовності й здатності до самостійної діяльності з розв'язування дослідницьких задач та творчого перетворення дійсності на основі сукупності особистісно усвідомлених знань, умінь, навичок, ціннісних ставлень [10].

Як свідчить у своїй праці Є. Феськова, дослідницька компетентність являє собою усвідомлену готовність своїми силами просуватися в засвоєнні і побудові системи нових знань, переживаючи акти розуміння, смислотворчості і саморозвитку [3]. Авторка виділяє три основні

компоненти дослідницької компетентності: мотиваційно-особистісний, інтелектуально-творчий, когнітивний і діяльнісно-операційний. Мотиваційно-особистісний компонент характеризується мотивацією та пізнавальною активністю; здатністю до подолання когнітивних труднощів; самостійністю у процесі пізнання, прийняття рішень та їх оцінки; емоційним ставленням до навчання, дослідницькою діяльністю. Інтелектуально-творчий компонент спрямований на розвиток пізнавальних процесів і навчальних навичок (загальний рівень і динаміка розвитку); рівень інтелекту; експериментальне мислення; рефлексивні здібності; загальний рівень креативності; прояв креативності в проблемній ситуації. Креативний компонент – знання сутності і технологій основних методів дослідження. Діяльнісно-операційний компонент характеризується баченням проблеми; постановкою питань; висуненням гіпотези; оволодінням навичками проведення експериментів; умінням структурувати матеріал тощо [11].

Процес розвитку дослідницької компетентності студентів у професійній підготовці орієнтований на реалізацію їх дослідного й особистісного потенціалу, становлення готовності до активної творчої професійної діяльності.

Дослідницька компетентність є не тільки продуктом навчання, а й наслідком саморозвитку студента, його особистісного зростання.

Загальна мета системи формування дослідницької компетентності майбутнього спеціаліста – сформувати здатність вирішувати різні типи професійних дослідницьких завдань.

У своїй роботі С. Осипова звертає увагу на перетворювальний характер дослідницької компетентності і представляє її інтегральну особистісну якість, що виражається в готовності і здатності самостійно засвоювати й отримувати нові знання в результаті перенесення смислового контексту наявних знань, уміннях, навичках і засобах діяльності [8, с. 130]. Учена виділяє три основні елементи дослідницької компетентності, що виражаються в наступних здібностях: виділення мети діяльності; визначення предмета, засобів діяльності,

реалізація поставлених дій; рефлексія, аналіз результатів діяльності (співвіднесення досягнутих результатів з поставленою метою) [8, с. 130].

Як зазначає Н. Демешкант, що розвиток дослідницьких умінь дозволяє студенту не тільки відтворювати зміст вивченого матеріалу, але й міркувати самостійно, усвідомлюючи закономірності та логічні зв'язки вивченого матеріалу [3, с. 24].

Автори по-різному визначають місце дослідницької компетентності в різних класифікаціях ключових компетентностей. І. Зимня подає таку класифікацію дослідницької компетентності як „компетентність, що відноситься до діяльності людини”. У класифікації А. Бараннікова дослідницької компетентності відводиться самостійна роль поряд з навчальною, соціально-особистісною, комунікативною, особистісно-адаптивною та компетентністю в області організаторської діяльності та співпраці. Дослідницька компетентність за А. Хуторським розглядається як складова частина пізнавальної компетентності, яка включає „елементи методологічної, надпредметної, логічної діяльності, способи організації цілепокладання, планування, аналізу, рефлексії”. Вона також служить компонентом компетентності особистого самовдосконалення, спрямованої на освоєння способів інтелектуального і духовного саморозвитку [12].

Дослідницька компетентність розглядається також як ступінь оволодіння дослідницькою компетенцією, особистісна характеристика людини. Поділяємо думку В. Краєвського та А. Хуторського, які розглядають кожну компетенцію, в тому числі дослідницьку, як єдність трьох складових: когнітивної, або змістовної, технологічної, або процесуальної, й особистісної. Згідно авторів, під дослідницькою компетентністю слід розуміти знання як результат пізнавальної діяльності людини в певній галузі науки, методи, методики дослідження, якими він повинен опанувати, щоб здійснювати дослідницьку діяльність, а також мотивацію і позицію дослідника, його ціннісні орієнтації.

Дослідницька компетентність студентів – це здатність реалізувати на практиці свій потенціал (знання, вміння, досвід, особистісні якості) для

успішної продуктивної діяльності в професійній і соціальній сфері, усвідомлювати її соціальну значимість й особисту відповідальність за результати цієї діяльності та необхідність її постійного вдосконалювання.

Таким чином, ми бачимо, що для ефективного формування дослідницької компетентності, насамперед треба навчити студентів працювати самостійно, здобувати знання з різних джерел інформації. Дослідницька компетентність має формуватися у людини, як одна з невід'ємних складових у ході навчально-пізнавальної діяльності

ЛІТЕРАТУРА

1. Гордієнко Г. Компетентнісний підхід до навчання майбутніх документознавців / Г. Гордієнко // Українська мова і література в школі. – 2010. – № 4. – С. 5 – 10.

2. Гузеев В. В. Методы и организационные формы обучения. / В. В. Гузеев. – М.: Народ. образование, 2001. – 127 с.

3. Демешкант Н. А. Розвиток дослідницьких умінь як основа формування наукового світогляду студентів вищих навчальних закладів / Н. А. Демешкант // Нові технології навчання. Науково-методичний збірник – К.: 2007. – Вип. 47. – С. 23 – 25.

4. Зимняя И. А. Ключевые компетенции – новая парадигма результата образования / И. А. Зимняя // Высшее образование сегодня. – 2003. – № 5. – С. 34 – 42.

5. Пометун О. І. Теорія та практика послідовної реалізації компетентнісного підходу в досвіді зарубіжних країн / Олена Іванівна Пометун // Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи: Колективна монографія / За заг. ред. О. В. Овчарук. – Київ, 2004. – С. 15-24.

6. Луговий В. І. Європейська концепція компетентнісного підходу у вищій школі та проблеми її реалізації в Україні / В. І. Луговий // Педагогіка і психологія: Вісник АПН. – 2009. – №2. – С. 14 – 27.

7. Нагаєв В.М. Методика викладання у вищій школі: навч. посібник / В.М. Нагаєв. – К. : Центр учб. літ-ри. – 2007. – 232 с.

8. Осипова С. И. Развитие исследовательской компетентности одаренных детей. – ГОУ ВПО „Государственный университет цветных металлов и золота” / С. И. Осипов // Электронный ресурс / Режим доступа: www.fkgpu.ru/conf/17.doc.

9. Словник-довідник з української лінгводидактики : Навчальний посібник / [кол. авторів за ред. М. Пентиліук]. – К. : Ленвіт, 2003. – 149 с.

10. Ушаков А. А. Развитие исследовательской компетентности учащихся профильной школы как личностно-осмысленного опыта осуществления учебно-исследовательской деятельности / А. А. Ушаков // Вестник Адыгейского государственного университета. – Майкоп: Изд-во АГУ, 2008. – С. 123 – 126.

11. Феськова Е. В. Составляющие элементы исследовательской компетентности / Е. В.Федькова // Электронный ресурс / Режим доступа: http://gdt.k26.ru/gnpk/index.php?option=com_content.

12. Хуторской А. В. Ключевые компетенции как компонент личностно-ориентированной парадигмы образования / А. В. Хуторской // Народное образование. – 2003. – №2. – С. 55 – 61.

Публікації студентів та слухачів підготовчих відділень

Секція: Географія та геологія

Сако Абубакар Сидики (Гвінея)

Днепр, НТУ «Днепровская политехника»

Научный руководитель: доцент Луценко В.И.

ПРИРОДНЫЕ РЕСУРСЫ УКРАИНЫ

Украина богата на природные ресурсы: уголь, железная руда, марганец, никель и уран, и многие другие природные ископаемые.

Природные ресурсы делятся на топливные, рудные и нерудные.

К топливным полезным ископаемым относятся нефть, газ, уголь, торф, горючие сланцы. В Украине добываются все эти полезные ископаемые. Ведущее место среди топливных полезных ископаемых занимает каменный уголь. Его добывают в Донецком и Львовско-Волынском бассейнах.

Донецкий бассейн (Донбасс). Это крупнейший бассейн в Украине. Расположен на территории Донецкой и Луганской областей. Площадь около 50 тыс. км². По запасам угля Донбасс – главный бассейн страны. Условия добычи угля в бассейне очень сложны. Уголь залегает на глубине более 1000 метров.

Львовско-Волынский бассейн. Балансовые запасы угля около 970 млн.т. Выявлено около 70 угольных пластов, промышленное значение имеют 12 пластов мощностью свыше 0,6 м. Глубина залегания – 300-1200 м. Уголь – от длиннопламенного до газового и газовой-жирного. Основные месторождения: Межиреченское, Волынское, Тягловое и Любельское. Добыча ведется с 1954г.

Днепровский бурогольный бассейн. Расположен в пределах Житомирской, Черкасской, Кировоградской областей. Площадь около 150 тыс. км². Выявлено около 200 месторождений. Добыча ведется закрытым и открытым способом.

Добывают нефть и газ в **Днепровско-Донецкой, Карпатской, Причерноморско-Крымской нефтегазоносных областях.**

Днепровско-Донецкая нефтегазоносная область располагается в восточной части Украины, в пределах Черниговской, Сумской, Полтавской, Днепропетровской, Харьковской, Донецкой и Луганской областей. Выявлено 45 продуктивных горизонтов. Глубина залегания нефти до 4500 м, газа – 5000-5800 м. Крупнейшие: Гнедищенское, Мляковское, Качановское, Рыбальское.

Карпатская нефтегазоносная область охватывает территорию Предкарпатья, Карпат и Закарпатья. Крупнейшие месторождения нефти – Долинское, Бориславское, газа – Дашавское.

Причерноморско-Крымская нефтегазоносная область охватывает территорию Николаевской, Одесской, Херсонской областей и северную часть Крыма. Разработано 60 месторождений газа и нефти. Часть месторождений расположена в пределах шельфа Черного моря и дна Азовского моря. Эта область является перспективной, ведутся работы по поиску новых месторождений.

Горючие сланцы и торф обнаружены месторождения в Карпатах и на Подольской возвышенности. Месторождения торфа расположены на севере Украины в пределах Полесской низменности.

РУДНЫЕ ПОЛЕЗНЫЕ ИСКОПАЕМЫЕ

Украина богата рудными полезными ископаемыми (железные руды, марганцевые, полиметаллические руды, руды цветных металлов).

Полиметаллические руды добывают в Закарпатской области.

Никелевые руды добывают в Побужском месторождении (Кировоградская область).

На Украине сконцентрировано свыше 5% мировых запасов железных руд.

Криворожский железорудный бассейн (Кривбасс) расположен на территории Днепропетровской области. Крупнейший бассейн в Украине с запасами 18 млрд. т руды. Площадь около 300 км². Разрабатывается с 1881 г. Промышленное значение имеют богатые железные руды с содержанием железа от 40 до 70%. Добыча ведется шахтным и открытым способами. Одно из крупнейших месторождений – Саксаганское.

Кременчугский железорудный район расположен в Полтавской области. Площадь района около 5000 км². Содержание железа – 27 - 40%. Добыча руды ведется с 1970 г. открытым способом. Промышленные запасы – 4,5 млрд. т.

Керченский железорудный бассейн находится на Крымском полуострове. Площадь около 10 тыс. км². Содержание железа около 40%. Бурый железняк залегает на глубине около 15м, поэтому его добыча ведется открытым способом. Бассейн разрабатывается с 1936 г. Промышленные запасы – 1,8 млрд. т.

Нерудные (неметаллические) полезные ископаемые – горные породы и минералы, используемые в хозяйстве.

По способу использования нерудные (неметаллические) полезные ископаемые делятся на горно-химическое, строительное, металлургическое сырье, минеральные воды и минеральные грязи.

Крупные запасы каменной соли разрабатываются в Донбассе (Артемовское и Славянское месторождения), в Карпатах (Солотвинское месторождение), в месторождениях озера Сиваш и озер Крыма. Калийные соли добывают в Калушском и Стебниковском месторождениях (Предкарпатье).

В Украине есть также драгоценные и полудрагоценные камни. Изумруд – драгоценный камень, который является прозрачной разновидностью берилла зеленых тонов. Алмаз из всех драгоценных минералов этот **является самым твердым**, блестящим, износостойким и не теряющим со временем своих свойств. Хризолит – **минерал вулканического происхождения**, с неофициальным названием «рожденный в огне».

ЛИТЕРАТУРА

Луценко В.И. Русский язык для иностранных студентов [Электронный ресурс] / В.И. Луценко /у 4-х т. Т. 2); Нац. горн. ун-т., каф. іноземн. мов: – Д. : НГУ, 2016. – 150 с.

Секція: Екологія

Пичаник Ситхале (Зимбабве)

Днепр, НТУ «Днепровская политехника»

Научный руководитель: доцент Луценко В. И.

СОВРЕМЕННЫЕ ГЛОБАЛЬНЫЕ ЭКОЛОГИЧЕСКИЕ ПРОБЛЕМЫ И ПУТИ ИХ РЕШЕНИЯ

Под термином экология, впервые употребленным в 1866 г. немецким биологом Э.Геккелем (1834 – 1919), понимается наука о взаимоотношениях живых организмов с окружающей средой. Ученый полагал, что новая наука будет заниматься только взаимоотношениями животных и растений со средой их обитания. Этот термин прочно вошел в нашу жизнь в 70-х годах XX столетия. Однако сегодня о проблемах экологии мы фактически говорим уже как о социальной экологии – науке, изучающей проблемы взаимодействия общества и окружающей среды.

Сегодня экологическую ситуацию в мире можно охарактеризовать как близкую к критической. Среди глобальных экологических проблем можно отметить следующие:

- уничтожены и продолжают уничтожаться тысячи видов растений и животных;
- в значительной мере истреблен лесной покров;
- стремительно сокращается имеющийся запас полезных ископаемых;
- мировой океан не только истощается в результате уничтожения живых организмов, но и перестает быть регулятором природных процессов;
- атмосфера во многих местах загрязнена до предельно допустимых размеров, а чистый воздух становится дефицитом;
- частично нарушен озоновый слой, защищающий от губительного для всего живого космического излучения;

– загрязнение поверхности и обезображивание природных ландшафтов: на Земле невозможно обнаружить ни одного квадратного метра поверхности, где бы не находилось искусственно созданных человеком элементов.

Стало совершенно очевидной пагубность потребительского отношения человека к природе лишь как к объекту получения определенных богатств и благ. Для человечества становится жизненно необходимым изменение самой философии отношения к природе.

Какие же необходимы меры для решения глобальных экологических проблем! Прежде всего следует перейти от потребительско-технократического подхода к природе к поиску гармонии с нею. Для этого, в частности, необходим целый ряд целенаправленных мер по экологизации производства: природосберегающие технологии, обязательная экологическая экспертиза новых проектов, создание безотходных технологий замкнутого цикла.

Другой мерой, направленной на улучшение взаимоотношений человека и природы, является разумное самоограничение в расходовании природных ресурсов, особенно – энергетических источников (нефть, уголь), имеющих для жизни человечества важнейшее значение. Подсчеты международных экспертов показывают, что если исходить из современного уровня потребления (конец XX в.), то запасов угля хватит еще на 430 лет, нефти – на 35 лет, природного газа – на 50 лет. Срок, особенно по запасам нефти, не такой уж и большой. В связи с этим необходимы разумные структурные изменения в мировом энергобалансе в сторону расширения применения атомной энергии, а также поиск новых, эффективных, безопасных и максимально безвредных для природы источников энергии, включая космическую.

Однако ощутимый эффект все перечисленные и другие меры могут дать лишь при условии объединения усилий всех стран для спасения природы. Первая попытка такого международного объединения была осуществлена еще в начале XX века. Тогда в ноябре 1913 г. в Швейцарии состоялось первое международное совещание по вопросам охраны природы с участием представителей 18 крупнейших государств мира.

Ныне межгосударственные формы сотрудничества выходят на качественно новый уровень. Заключаются международные конвенции по охране окружающей среды (квоты по вылову рыб, запрет на промысел китов и др.), осуществляются самые различные совместные разработки и программы. Активизировалась деятельность общественных организаций по защите окружающей среды – «зеленые» («Гринпис»). Экологический интернационал Зеленого Креста и Зеленого Полумесяца в настоящее время разрабатывает программу по решению проблемы «озоновых дыр» в атмосфере Земли. Однако следует признать, что при весьма различном уровне социально-политического развития государств мира международное сотрудничество в экологической сфере еще весьма далеко от своего совершенства.

Еще одним направлением для решения экологической проблемы, и может быть в перспективе – самым важным из всех, является формирование в обществе экологического сознания, понимания людьми природы как другого живого существа, над которым нельзя властвовать без ущерба для него и себя.

ЛИТЕРАТУРА

1. Голубев Г. Н. Геоэкология: Учебник для студентов вузов / Г.Н. Голубев. – 2 е изд. испр. и доп. – М. : Аспект Пресс, 2006. – 288 с.
2. Луценко В. И. Русский язык для иностранных студентов [Электронный ресурс] / В.И. Луценко /у 4-х т. Т. 3); Нац. горн. ун-т., каф. іноземн. мов: – Д. : НГУ, 2016. – 150 с.

Секція: Економіка

Дергхам Бассам (Ливан)

Днепр, Университет таможенного дела и финансов

Научный руководитель: доцент Перинец Е. Ю.

ЭКОНОМИЧЕСКИЙ ЦИКЛ И ЕГО ФАЗЫ

Экономическое развитие – это динамичный процесс. Изменяется уровень производства и занятости населения, растёт и падает спрос, повышаются цены на товары, обрушиваются фондовые индексы. Такие периодические колебания называются экономическими циклами. Цикличность экономики свойственна любой стране с рыночным типом хозяйствования.

Экономические циклы зависят от следующих факторов:

1. Рабочей силы.
2. Рынка и рыночного цикла.
3. Инфляции.
4. Экономической, политической и социальной ситуации.
5. Потребителей.

Рассмотрим каждый фактор.

1. Работники.

Хорошие и продуктивные сотрудники способствуют увеличению качественной продукции, что, в свою очередь, способствует увеличению количества потребителей, затем увеличивается спрос, и, в результате, происходит увеличение экономического роста.

2. Рыночный цикл. Он зависит от:

- сельского хозяйства и промышленных циклов;
- типа производства;
- цен.

Когда все эти факторы совпадают, происходит увеличение производительности, затем повышается качество, увеличивается спрос и

инвестиции, увеличивается занятость и производство, и, как результат, увеличивается рост экономики.

Если экономические, политические и социальные ситуации находятся в неблагоприятных условиях, тогда происходит извлечение инвестиций, снижение занятости и производства, и, как следствие, снижение роста экономики.

3. Инфляция. Инфляция – это всеобщий рост цен на услуги и товары и потеря стоимости денег.

Как решить эту проблему? Банки должны повышать проценты по банковским кредитам.

4. Производство и производители. Этот фактор зависит от:

- экспорта и импорта;
- занятости;
- инфляции.

Когда все эти факторы находятся в благоприятных условиях, тогда производительность и качество повышается, увеличивается спрос, и, как результат, увеличиваются инвестиции и производство.

5. Потребители. Данный фактор зависит от:

- цен;
- инфляции;
- занятости населения;
- качества продукции.

Когда все эти факторы находятся в благоприятных условиях, тогда происходит увеличение спроса, и инвестиций, а потом и увеличение производства.

Существует также классификация экономических циклов по их длительности и периодичности. Выделяют следующие виды экономических циклов:

1. Длинные волны Кондратьева. Продолжительность: 45-60 лет. Зависят от внедрения новых технологий.

2. Среднесрочные циклы Жюгляра. Продолжительность: 7-11 лет. Зависят от инвестиций.

3. Краткосрочные циклы Китчина. Продолжительность: 2-3 года. Зависят от спроса (завершённости производства).

Мы рассмотрели основные понятия экономических циклов. Таким образом, цикличность экономики тесно связана с проблемой экономического роста. Экономический цикл в рыночной экономике – это механизм саморегулирования, а кризисы исполняют роль качественного структурного фактора обновления экономики и, следовательно, способствуют экономическому росту.

Курбанкулова Насиба (Туркменистан)

Днепр, НТУ «Днепровская политехника»

Научный руководитель: доцент Луценко В. И.

ЭТАПЫ РАЗВИТИЯ МИРОВОЙ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ СИСТЕМЫ

Мировая экономика – это совокупность национальных хозяйств, для которых характерно расширения международных связей. Эти связи подчиняются объективным законам рыночной экономики. В результате формируется мировая экономическая система.

Становление современной мировой экономики обусловлено закономерностями развития производства и международного разделения труда, превращение мировой торговли в один из важнейших факторов экономического роста, необходимостью удовлетворения возрастающих потребностей в самых разнообразных товарах и услугах.

Основу мировой экономики образует производство материальных и духовных благ, их распределение, обмен и потребление. Каждая из этих фаз мирового воспроизводственного процесса воздействует на функционирование мировой хозяйственной системы.

Мировой экономика на протяжении своего развития прошла 3 этапа. Рассмотрим их детальнее.

Первый этап – это 20-30-е годы XX века, когда был кризис в развитии мирового хозяйства. Он проявлялся в общей неустойчивости экономических связей, дезинтеграции хозяйства западных стран.

Второй этап наступил после Второй мировой войны. Образовалось социально-экономическое хозяйство, которое развивалась на иной социально-экономической основе: государству принадлежали промышленность, сфера услуг. Сельское хозяйство велось коллективно. Существовала централизованная система управления в рамках национальных хозяйств. Координация внешнеэкономических отношений, которая была основана на классовом подходе, сузила сферу прежде единого всемирного хозяйства, но не разрушила всемирный рынок.

Последнее десятилетие XX века можно считать началом нового периода в развитии мирового хозяйства. По сравнению с прежним периодом возросла степень формирования международных, а в ряде случаев – планетарных производительных сил, усилилось экономическое взаимодействие и взаимозависимость. Возрастание хозяйственной целостности мира обеспечивается новыми параметрами социально-экономического развития.

Значит, мировая экономика прошла в своем развитии три этапа становления, что обусловлено закономерностями развития производства и международного разделения труда, превращение мировой торговли в один из важнейших факторов экономического роста, необходимостью удовлетворения возрастающих потребностей в самых разнообразных товарах и услугах.

ЛИТЕРАТУРА

Луценко В.И. Русский язык для иностранных студентов [Электронный ресурс] / В.И. Луценко /у 4-х т. Т. 3); Нац. горн. ун-т., каф. іноземн. мов: – Д. : НГУ, 2016. – 150 с.

Секція: Культурологія

Йонта Тчіофо Джозіан (Камерун)

Дніпро, ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»

Науковий керівник: Смаглій І. В.

КОНЦЕПТ КАМЕРУНСЬКОЇ ЗАЧІСКИ:

ЕСТЕТИКА ПЛЮС ТРАДИЦІЯ

Камерун – це країна в західній частині Центральної Африки. Населення цієї країни складається з різних етнічних груп: банту, кірдис, камерунці гірських районів тощо. Кожна з цих груп внесла свою частку до культури Камеруну. Її різноманітні аспекти простежуються в мові, літературі, музиці, релігії, кухні, одязі та зачісках. Зачіска камерунської жінки – це особливий спосіб самовираження і підкреслення власної індивідуальності.

Розквіт перукарського мистецтва в цій країні припадає на XVII–XIX століття, коли Камерун перебував під впливом англійської, французької та німецької колоніальних традицій. У цей час почали робити зачіски із власного волосся паралельно із перуками. Вони означали, що людина не лише бере участь у ритуалі, наприклад, у весіллі чи похованні, але й залишається собою, а не лише безликою одиницею. Тривалий час серед зачісок переважали убори, які виглядали як віяло із власного волосся з модифікаціями в різних регіонах. Такі зачіски з розчесаного волосся або з кіс могли створювати кілька десятків годин.

За колоніальних часів у Камеруні з'явилися фах перукаря і перші салони краси. Під час створення використовували різноманітні фарбувальні і фіксувальні рослинні, а також мінеральні розчини. На вимогу клієнта волосся прикрашалось гребінцями, намистинами, пір'ям, амулетами. Такі послуги були високовартісними, а відомий перукар цінувався більше за воїна. Сучасні майстри в цій країні також дуже шануються й отримують високу заробітну плату.

Один із найпопулярніших фасонів зачіски, що бере початок із глибокої давнини, називається «афро». Це пишне волосся у вигляді «шапки» або «німбу». Сучасні камерунські інтелектуали поєднують афро як із етноодягом, так і з діловим європейським костюмом. Існує багато різновидів цього фасону. Найдорожчим варіантом є «банани» (bananas) – зачіска, сформована у вигляді бананів навколо голови. «Офіційні ділові банани» носить одна із найбільш впливових жінок Камеруну – дружина Президента Шанталь Бія, яку ще називають «Мама Африка». Вона не лише перша леді, але й законодавиця місцевого стилю [3].

Через особливу текстуру волосся косички для мешканців Камеруну є не лише елементом декору, але й практичною необхідністю. Інакше волосся виходить з-під контролю, плутається, його боляче і важко розчісувати. Але якщо викласти його у плетення, можна створити не лише красиву, але й практичну у спекотному кліматі зачіску. Деякі традиційні зачіски на основі плетення кіс отримали величезну популярність у всьому світі. Існує безліч їх видів, таких як африканські косички, брейди, бокс фрейди, джгути, коси крочет, зізі тощо. Камерунські зачіски можуть бути як плоскими, так і об'ємними. Усе буде залежати від побажання жінки, якій роблять зачіску.

Подібними до них є бокс фрейди, тобто заплетене різними способом волосся. У Камеруні можна зустріти велике різноманіття фрейдів. Для їх основи використовують штучний матеріал – канікалон, який уплітається в натуральне волосся. Зачіска з ними складається на третину з натурального волосся і на дві третіх із пасом канікалону. Завдяки цьому поєднанню можна збільшити об'єм і довжину зачіски. Волосся із фрейдами можна укладати в різні зачіски і навіть накручувати. Така зачіска є показником майстерності перукаря, адже під час її створення потрібно вплести у волосся 200–300 фрейдів. Тривалість цієї роботи може тривати понад вісім годин, що є важкою і виснажливою працею [1].

Не менш популярними є брейди – дрібні колоски-косички, які приплітаються до шкіри голови. До них також дуже часто додають штучне

волосся. За їх допомогою створюються різноманітні візерунки, які є простором для фантазії клієнта і майстра.

Від них відрізняються твісти або джгути як зачіска, що виконується методом скручування натурального волосся з додаванням штучних. Їх плетуть із двох пасом волосся, які можуть бути товсті чи тонкі, і створюють бажаний об'єм. Готові коси приплітаються до волосся на голові. Волосся власниці і твіст поєднують за допомогою спеціального гачка [2].

У сучасному Камеруні також існує тенденція голити або коротко стригти волосся і надягати перуки. Останні можуть бути як африканського стилю, так і європейського, з прямим і світлим волоссям. Такий звичай закорінений у глибоку давнину і бере свій початок за часів Давнього Єгипту. Гоління і вищипування волосся було продиктоване як гігієнічними, так і ритуальними потребами. На голену голову надягали перуки або головні убори, які мали форму сонця або піраміди. У дещо диференційованому вигляді такі убори поширилися по всьому Африканському континенту, де набрали вигляду химерних багат шарових пов'язок із тканини з додаванням природних матеріалів, волоссяних віял тощо.

Таким чином, тісне переплетення краси і традиції в Камеруні є типовим явищем. Яскраві образи, практичність і найновіші модні тенденції вирізняють камерунок серед інших. А зачіска як невід'ємний атрибут жіночого шарму якнайточніше підкреслює й доповнює їх образ у цілому.

ЛІТЕРАТУРА

1. Африканские косички – модная прическа. – Режим доступа: <http://www.justlady.ru/articles-142849-afrikanskie-kosichki-modnaya-pricheska>.
2. Африканские прически. – Режим доступа: <http://modnaya.org/modnye-strizhki/9381-afrikanskie-pricheski.html>.
3. Драчинский Н. Вокруг света / Н. Драчинский. – Режим доступа: <http://www.vokrugsveta.ru/vs/article/3905/>.

Секція: Медичні науки

Азизов Мухаммадали (Узбекистан)

Днепр, ГУ «Днепропетровская медицинская академия МЗ Украины»

Научный руководитель: преподаватель Константиновская В. Н.

ВЛИЯНИЕ НЕГАТИВНОГО МЫШЛЕНИЯ НА ЗДОРОВЬЕ ЧЕЛОВЕКА

Как влияют наши мысли на здоровье?

Был проведён интересный эксперимент, который доказал: добрые, весёлые и оптимистичные люди гораздо реже болеют, чем злые и пессимистичные. Группой швейцарских исследователей под руководством Питера Брюггера был проведён такой эксперимент: набрали группу оптимистов и группу пессимистов, а потом сделали тем и другим прививку от гриппа.

Через месяц было обнаружено, что у пессимистов вырабатывается меньше антител, которые не дают человеку заболеть гриппом. А через три месяца выяснилось, что больше половины пессимистов заболели всё-таки гриппом. Что это, как не доказательство наличия связи между мышлением человека и его здоровьем?

Итак, образ мыслей напрямую влияет на здоровье человека. Думать негативно и быть пессимистом – это прямой риск подорвать своё здоровье.

Сколько времени люди тратят на негативное мышление – на злость, сожаления, обиды, раздражение. Конечно, не нужно прятать плохие мысли внутрь себя, не давая им выхода. Лучше просто поменять отношение к происходящему, осознать, что негативные мысли нам только во вред.

Думайте только о хорошем и позитивном, и ваша жизнь изменится в лучшую сторону.

Гашуи Мохамед (Марокко)

Днепр, ГУ «Днепропетровская медицинская академия МЗ Украины»

Научный руководитель: преподаватель Гуда Т. В.

ГИГИЕНА КАК НАУКА

Гигиена – это наука о здоровье, о создании условий для сохранения здоровья, о предупреждении болезней. Цель гигиены: изучение влияния на человека внешней среды, т.е. природных, общественных и бытовых условий, предупреждение заболеваний, сохранение и укрепление здоровья человека, обеспечение долголетия. Гигиена является основой профилактики болезней.

Задачи гигиены:

- 1) изучение влияния окружающей среды на здоровье человека;
- 2) разработка гигиенических норм и мероприятий, направленных на оздоровление и устранение вредных факторов;
- 3) разработка гигиенических мероприятий по повышению сопротивляемости организма к вредному влиянию окружающей среды с целью улучшения здоровья и повышения работоспособности.

Можно выделить несколько основных разделов при изучении гигиены как науки. Это:

- 1) Личная гигиена (содержание в чистоте своего тела, одежды и обуви, использование чистящих и моющих средств);
- 2) Гигиена питания (употребление в пищу только доброкачественных и хорошо обработанных продуктов и чистой воды);
- 3) Гигиена здоровья (режим труда и отдыха, рациональное питание, физическая активность, закаливание, отказ от вредных привычек, наблюдение у врача);
- 4) Гигиена труда (соблюдение санитарных норм, техники безопасности, проведение профилактических мероприятий, гигиена учебных, медицинских, производственных и других общественных помещений).

Для качественной и эффективной профессиональной подготовки разных медицинских специалистов необходимо глубокое изучение таких дисциплин, как гигиена, санитария, экология и эпидемиология.

Для врачей знание гигиены необходимо, чтобы правильно проанализировать состояние здоровья населения, для правильной диагностики, для профилактических мер, для врачебных рекомендаций. Без знаний гигиены факторы окружающей среды (естественные, бытовые, социальные, производственные) при установлении диагноза часто остаются вне поля зрения врача. Только 20% заболеваний – наследственные, а в более 80% случаев возбудители и причины заболеваний находятся в окружающей среде, которую изучают гигиена и экология.

Илмиров Азизбек (Узбекистан)

Днепр, ГУ «Днепропетровская медицинская академия МЗ Украины»

Научный руководитель: ст. преподаватель Солодюк Н. В.

ЦВЕТОТЕРАПИЯ КАК ИСТОЧНИК УКРЕПЛЕНИЯ ЖИЗНЕННЫХ СИЛ И СОХРАНЕНИЯ ЗДОРОВЬЯ

Каждый охотник желает знать, где сидит фазан.

Детская поговорка

Цветотерапия – эффективный метод, который позволяет сохранить психологическое здоровье. Суть метода состоит в том, что световые фотоны, проникая через глаза человека, действуют на нейроны мозга, которые, в свою очередь, передают импульсы светозависимым гормонам. В результате эти гормоны производят в организме изменения: улучшение или ухудшение работы внутренних органов, перемена настроения.

Человечество давно знало о целебных свойствах цвета. В древнем Египте существовали специальные помещения, в которых солнечные лучи определенным образом преломлялись в тот или иной цвет спектра. Философ-ученый Авиценна в IX в. составил специальный атлас, в котором запечатлел

зависимость цвета, темперамента и здоровья. В Средние века врач Парацельс готовил свои лекарства, руководствуясь не только свойствами компонентов, но и их цветом. Благодаря опытам французского астронома Фламариона научное обоснование использования цвета получило в середине XIX в. Он исследовал влияние цвета на развитие растений. Помещая растения под цветное стекло, астроном отметил, что зеленый и синий цвета спектра фактически убивают их, а белые и красные благотворно влияют на растения. Значительный вклад в теорию цветотерапии внес психолог В. Бехтерев. Ученый доказал, что цветовая гамма может влиять на состояние человека так же, как и лекарства. В. М. Бехтерев установил, что синий и голубой успокаивают и вызывают реакцию торможения, розовые и красные цвета возбуждают и способны вывести из депрессии.

Ученые выяснили, что цвета по-разному могут влиять на организм, оказывая терапевтический и лечебный эффект. Каждый цвет излучает собственные электромагнитные волны, которые человек воспринимает по-разному. Какой лечебный эффект может быть достигнут благодаря цветотерапии?

Красный цвет укрепляет иммунную систему и стимулирует кровообращение. Он возбуждает нервную систему, придает бодрости, повышает давление. Подходит для лечения апатии, малокровия, артрита. При патологиях глаз его влияние также положительное.

Цвет радости – желтый. Дарит положительные эмоции и обладает мощной энергетикой. Используется для лечения депрессии, заболеваний печени и желчного пузыря, при диабете, налаживает работу органов пищеварения.

Зеленый цвет – понижает давление, успокаивает нервную систему. Благотворно влияет на стенки сосудов, расширяя их. Благодаря ему легко справиться с беспокойством, наладить сон, улучшить зрение. Он является отличным лекарством при невралгии и остеохондрозе.

Синий или голубой, способен повышать артериальное давление. Активирует защитные функции организма, помогая справиться с различными

инфекционными заболеваниями. Длительное пребывание в помещении синего цвета способствует наступлению меланхолии и депрессии.

Фиолетовый цвет помогает организму бороться с вирусами. Он влияет на тонус мышц, а также некоторые внутренние органы, например, селезенку.

В будущем стоит также ожидать, что коррекция жизни и поведения при помощи цвета поможет человечеству в профилактике различных заболеваний и будет способствовать быть устойчивыми в эмоциональном плане.

Кадирова Азиза (Узбекистан)

Днепр, ГУ «Днепропетровская медицинская академия МЗ Украины»

Научный руководитель: преподаватель Ильвицкая А. М.

РАДИКАЛЬНЫЕ СПОСОБЫ ТРАНСФОРМАЦИИ СВОЕГО ТЕЛА И ИХ ПОСЛЕДСТВИЯ

Формированию здорового и красивого тела способствуют правильное питание и физическая активность. К сожалению, некоторые люди хотят изменить свое тело в краткие сроки и сомнительными методами.

Силиконовые импланты – известный помощник при трансформации своего тела. Несмотря на недоказанность вреда современных имплантов, перед тем, как принять решение об их установке, женщине следует задуматься, действительно ли это ее собственное желание. Перед операцией человеку желательно посетить психолога и, конечно, провести полное обследование организма. Пластические операции – это метод, к которому могут прибегать только очень здоровые люди. И, конечно, перед принятием решения необходимо взвесить свое решение и осознать возможные негативные последствия операции, связанные с врачебной ошибкой или индивидуальными особенностями организма. Если пациент все же решился на операцию и она прошла успешно, он должен взять за правило делать УЗИ 2 раза в год (особенно это касается женщин, устанавливающих грудные импланты).

Если медицинские импланты на сегодняшний день уже вполне безопасны, то такое вещество, как синтол, остается невероятно опасной для человека субстанцией. Этот препарат, который используют для зрительного увеличения мышечной массы, состоит из масла с примесями лидокаина и спирта. Очевидно, что такое средство невозможно купить легально в аптеках или специализированных магазинах. Это не удивительно, ведь инъекции синтола приводят к жировой эмболии легких, повреждению мышц и нервов, инфекционным и аллергическим осложнениям.

Таким образом, можно заключить, что единственным наиболее здоровым способом добиться красивого тела является правильная и регулярная физическая нагрузка и сбалансированное питание.

Константинос Дамианидис (Греция)

Днепр, ГУ «Днепропетровская медицинская академия МЗ Украины»

Научный руководитель: преподаватель Тягло Л. В.

ОЛИВКОВОЕ МАСЛО – ДРЕВНИЙ ЛЕКАРСТВЕННЫЙ ПРЕПАРАТ

Издавна известно, что оливковое масло имеет решающее значение для здоровья любого организма. Отцы медицины, такие как Асклепий и Гиппократ и величайшие врачи древности Гален, Диоскорид и Диоклис твердо верили в благотворное влияние на здоровье и рекомендовали употреблять его ежедневно в качестве лечения при многих болезнях.

Оливковое масло с древности используется как продукт питания, лекарственный и косметический препарат. У Гомера мы находим упоминание о масле оливы как о средстве по уходу при кожных заболеваниях. У Гиппократа есть более 60 фармацевтических рецептов, содержащих оливковое масло. Целители Древней Греции использовали оливковое масло для лечения ран, бессонницы, тошноты, холеры и т.д.

Современные ученые считают, что оливковое масло помогает правильной работе мозга, внутренних органов, особенно сердца, так как вещества

оливкового масла занимают место вредных животных жиров в организме человека, которые приводят к накоплению жира в сердце и как результат, к сердечному приступу.

Все современные научные исследования о целебных свойствах оливкового масла подтверждают мнения отцов медицины Древней Греции, что оливковое масло является идеальной пищей и, кроме того, оно защищает пищеварительную систему, снижает вероятность образования язвы; помогает правильному развитию костной ткани детей и является главным фактором равновесия обмена веществ. Это настоящее оружие против остеопороза, а благодаря витамину Е, присутствующему в нём, замедляет изменение клеток, ведущих к старению. Наличие олеиновой кислоты содержащейся в масле, помогает предотвратить рак кишечника, груди, простаты и в целом защищает клетки и ДНК от повреждений, которые могут привести к раку.

Сегодня, спустя 3000 лет, современная медицина продолжает рекомендовать широкое использование оливкового масла в рационе взрослых и детей, здоровых и больных, благодаря его ценным ингредиентам, которые обеспечивают нам хорошее здоровье и долголетие.

Нурмаммедов Мухаммед (Туркменистан)

Днепр, ГУ «Днепропетровская медицинская академия МЗ Украины»

Научный руководитель: преподаватель СерEDA А. А.

СПОРТ И МЕДИЦИНА В СОВРЕМЕННОМ МИРЕ

Предметом интереса спортивной медицины является почти любой недуг или травма, с которыми может столкнуться человек, когда занимается спортом и подвижными играми.

Чаще всего случаются мелкие повреждения, которыми полна повседневная медицинская практика. Ведь травмы подстерегают нас не только в спорте, но и при обычной работе в саду или неловком падении в скользкую погоду.

Спортивную медицину отличает от других ее разновидностей не столько заболевание, сколько характер пациента. Даже многие спортсмены-любители не жалеют себя на тренировках и соревнованиях. Рекомендация врача сделать перерыв из-за травмы очень расстраивает спортсменов, и они как можно быстрее стараются вернуться к тренировкам.

И в результате больной не всегда следует советам врача. При большинстве повреждений основной рецепт: «Держать конечность в полном покое. Несколько недель избегать перегрузок». Но спортсмен, который рвется к рекордам, пытается как можно раньше вернуться. И тогда незалеченная травма, может только ухудшить состояние больного.

Были проведены обследования и по их результатам определили, какие части тела больше всего подвержены травмам в разных видах спорта. Первое место занимают травмы колена (24%), далее идут травмы икр и подошв, а также ахиллесова сухожилия (14%), травмы локтя (13%), голени (10%), плеч (9%), бедер и таза (9%), головы и лица (7%), лодыжек и стоп (5%), запястий и ладоней (4%), живота (4%) и паховой области (1%).

Существуют разные методы классификации видов спорта и связанных с ними заболеваний. Виды спорта можно поделить на две группы. К первой относятся бег, гребля, плавание и велоспорт. Здесь проблемы возникают из-за того, что движения постоянно повторяются или возникает перегрузка. Во вторую входят футбол, регби, хоккей, крикет, баскетбол. Здесь травмы происходят из-за прямого силового контакта с другим игроком или спортивным инвентарем.

Любительские занятия спортом укрепляют наше здоровье и физическую форму. Но никто не застрахован от травм, ни профессиональный спортсмен, ни любитель. Поэтому главными элементами спортивной медицины являются безопасность, тренировка и профилактика; оказание на месте квалифицированной помощи и дальнейшее полноценное лечение и реабилитация. Как говорится, спорт для всех, а травм поменьше.

Парпієва Нігіна (Узбекістан)

Дніпро, ДЗ «Дніпропетровська медична академія МОЗ України»,

Науковий керівник: викладач Щуровська О. М.

УРБАНІЗАЦІЯ ТА ЇЇ НЕГАТИВНИЙ ВПЛИВ НА ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ

Особливо великих масштабів забруднення навколишнього середовища досягло в наш час у містах, зокрема у великих індустріальних центрах. Розширюється і поглиблюється шкідливий вплив забруднення середовища на людей, тому що кількість міського населення на Землі швидко зростає. Наслідком урбанізації є виникнення гігантських житлових и промислових районів, що створює нестерпні умови для існування людей, викликає масові фізичні та психологічні захворювання.

Міське середовище для людей є штучним і відірваним від природного, в якому тисячоліттям проходило їхнє життя в стані рівноваги, атмосферне повітря населених пунктів постійно забруднюється за всіма параметрами докорінно відрізняється від повноцінного природного повітря, у дітей, які проживають у містах з інтенсивно забрудненим повітрям, є зміни показників імунобіологічного статусу організму. У водіїв і пасажирів автобусів змінюються показники розумової та фізичної працездатності. Найбільш шкідливою домішкою повітряного середовища є монооксид вуглецю. При вдиханні цього газу настає швидка втомлюваність, запаморочення, порушення сну, ослаблення пам'яті, порушення систем організму. Доведена пряма кореляція між концентрацією бензпірену в повітрі і смертності від раку легенів.

У містах швидко зростає кількість захворювань на ларингіт, фарингіт, екзему внаслідок забруднення атмосфери оксидом вуглецю, оксидами азоту, аміаком, які викликають не тільки отруєння а і знижують імунобіологічні властивості організму.

У комплексі проблем сучасного міста велике значення має проблема шуму. Спектр дії шуму на організм дуже багатогранний. Крім негативної дії шуму на органи слуху, він викликає загальні зміни в цілому організмі, так наприклад виникає шумова хвороба з явищами зрушень у функціональному стані центральної нервової системи, при цьому порушується динаміка процесів збудження в корі головного мозку, сповільнення психічних реакцій, зниження працездатності та слуху, послаблення уваги та виникнення неврозу. Відомий негативний вплив шуму на серцево-судинну систему. Частота захворювань цієї системи у кілька разів вищі, ніж у людей, які живуть у невеликих місцях.

До негативних фізичних факторів належить також вібрація. При дії вібрації порушується регуляція тонуусу периферичних кровоносних судин, що спричиняє порушення вазомоторної координації і вегетативний поліневрит.

Таким чином, швидкі й часто неконтрольовані демографічні зміни у містах стають надсильним навантаженням для їхньої інфраструктури і навколишнього середовища. Враховуючи постійну тенденцію до збільшення темпів урбанізації, ВООЗ пропонує органам охорони здоров'я разом з іншими зацікавленими органами враховувати аспекти охорони здоров'я у процесі прийняття рішень про планування і будівництво жител.

Рабби Джебор (Марокко)

Днепр, ГУ «Днепропетровская медицинская академия МЗ Украины»

Научный руководитель: преподаватель Тягло Л. В.

СОВРЕМЕННАЯ РЕКОНСТРУКТИВНАЯ МЕДИЦИНА

Реконструктивная хирургия, в отличие от эстетической «пластики», направлена прежде всего на восстановление формы и работы органа или части тела. К числу причин, которые вызывают необходимость подобных реконструкций, относятся врожденные аномалии органа, а также нарушения его структуры и нормального функционирования вследствие травм или операций. И если в практике «хирургии красоты» основополагающим является

желание пациента «что-то исправить», то в «хирургии здоровья» на первом месте именно медицинские показания. Однако четкого разграничения между эстетическими и реконструктивными операциями в пластической хирургии все же нет, поскольку реконструкция почти всегда включает в себя эстетические элементы.

Как правило, реконструктивная операция проводится путем перенесения пластического материала из других мест, взятых у этого же человека. Сегодня для этого все чаще используются жировые клетки – например, при восстановлении груди недостающие ткани замещают жиром, взятым из участков, где он даже «лишний» (бёдер, ягодиц). Реконструкция может понадобиться практически любому органу. Прежде всего это реконструктивные операции лица. Чаще всего их выполняют после травм, ожогов, неудачных пластических операций, проведенных ранее, а также по причине врожденных дефектов, когда необходимо восстановление тканей лица. Пальма первенства принадлежит ринопластике – коррекции носа. Известно ведь, что нос «исправляют» не только потому, что его форма не устраивает, но и по причине искривления носовой перегородки, изменения его внешнего вида и функционирования вследствие травмы. Популярна также блефаропластика (пластика век) – она позволяет не только менять форму и разрез глаз, устранять недостатки век (в том числе возрастные), но и справляться с последствиями травм и параличей. Пластическая реконструкция (наряду с социальной реабилитацией) часто требуется пациентам после перенесенного паралича лицевого нерва – она позволяет восстановить привлекательность лица, а значит, и уверенность в себе.

В наше время трудно представить себе жизнь без пластической хирургии. Современные технологии и уникальные методики, применяемые в ходе пластических операций, творят чудеса.

Расулова Феруза (Узбекистан)

Днепр, ГУ «Днепропетровская медицинская академия МЗ Украины»

Научный руководитель: преподаватель Броцкая–Ляховецкая О. М.

ПРОБЛЕМА ПАРНИКОВОГО ЭФФЕКТА

Современное человечество живет в эпоху небывалого развития научно-технического прогресса, сопровождающегося активным воздействием на природную среду. И хотя в последние десятилетия принимаются меры по её охране и оздоровлению, тем не менее, общее состояние окружающей среды продолжает ухудшаться. Масштабы воздействия хозяйственной деятельности на природную среду стали поистине гигантскими. Многолетние наблюдения показывают, что изменяется газовый состав и запыленность нижних слоев атмосферы. С повышением концентрации углекислого газа в воздухе связан парниковый эффект, который проявляется в нагреве внутренних слоев атмосферы Земли. Это происходит, потому что атмосфера пропускает основную часть излучения Солнца. Часть лучей поглощается и нагревает земную поверхность, а от неё нагревается атмосфера. Другая часть лучей отражается от поверхности Планеты и это излучение поглощается молекулами углекислого газа, что способствует повышению средней температуры Планеты.

Действие парникового эффекта аналогично действию стекла в оранжерее или парнике (от этого возникло название «парниковый эффект»).

Данную глобальную проблему человечества изучают и стараются предотвратить и в Узбекистане, что плодотворно отображено в последних законах принятых на государственном уровне.

Главную меру по предупреждению глобального потепления можно сформулировать так: найти новый вид топлива или поменять технологию использования нынешних видов топлива.

Вероятно, перспектива парникового эффекта может стать катализатором всемирного осознания срочной необходимости начала действий по защите нашей Земли.

Умайма Ягуби (Марокко)

Днепр, ГУ «Днепропетровская медицинская академия МЗ Украины»

Научный руководитель: ст. преподаватель Слюсарь Н. А.

ЗАГРЯЗНЕНИЯ ОКРУЖАЮЩЕЙ СРЕДЫ В МАРОККО

Загрязнения окружающей среды представляет собой реальную угрозу, с которой сталкиваются жители Марокко. Несмотря на усилия Министерства экологии и исследовательских центров, проблема загрязнения продолжает занимать марокканцев, как в крупных городах, которые страдают от перенаселенности и большого количества заводов, так и маленьких населённых пунктов, который превратились в свалки для различных отходов.

Особенно беспокоит тревожное исследование, которое посвящено оценке воздействия загрязнения воздуха на здоровье граждан в Касабланке (крупный город Марокко). По официальным данным, у детей из-за высоких показателей загрязнения воздуха черным дымом, участились заболевания астмой и респираторными инфекциями, что и приводит к увеличению смертности.

В последнем исследовании отмечается, что увеличение процента черного дыма от 9 до 87 микрограммов на кубический метр приводит к увеличению смертности на 9% и увеличению приступов астмы на 6%, при респираторной инфекции у детей до 5 лет – на 8,37%.

Врачами, которые специализируются на лечении кожных заболеваний, установлено, что загрязнение окружающей среды вызывает сильный зуд кожи и аллергию, которая даёт тяжелые осложнения при заболевании печени и приводит к циррозу.

По данным Министерства здравоохранения по эпидемическим заболеваниям, в некоторых районах сельского населения Марокко значительно увеличилось поселение паразитов, которые вызывают брюшной тиф, малярию и вирусные гепатиты. Эти болезни, передающиеся через воду, свидетельствуют о важнейших проблемах в области здравоохранения в Марокко. Сжигание отходов в городах вызывают серьезную экологическую ситуацию. Водные

ресурсы также сильно загрязнены сбросом промышленных и бытовых отходов без предварительной обработки. Все эти факторы приводят к ухудшению качества поверхности и грунтовых вод, что отрицательно сказывается на здоровье человека. Решение этих проблем просто необходимо.

Очень хочется верить, что в ближайшем будущем человечество найдёт правильные и экологически безопасные способы утилизации отходов. И население планеты Земля не уничтожит те дарения природы, которые нам даны.

Умид Ахмедов (Узбекистан)

Узбекистан, Бухара, Бухарский Государственный медицинский институт

Научный руководитель: доцент Перинец Е. Ю.

КАК ЗАЩИТИТЬСЯ ОТ ГМО?

Одной из самых актуальных проблем, связанных с безопасным употреблением пищи, является появление так называемых генномодифицированных продуктов. Генетически модифицированными организмами (ГМО) называют продукты питания, которые подвергаются изменению генотипа (набора элементов, отвечающих за его наследуемые свойства).

Большинство учёных считает, что ГМО увеличивают риск возникновения опасных аллергий, пищевых отравлений, мутаций, а также способствуют образованию опухолей и вызывают невосприимчивость к антибиотикам. Кроме того, чужеродная ДНК может накапливаться во внутренних органах человека, поэтому особому риску подвержены маленькие дети.

Как же обезопасить себя и своих близких? Во-первых, покупать только те продукты, где есть этикетка «Без ГМО», но даже в этом случае внимательно читать состав (избегать таких ингредиентов как соевая и кукурузная мука, сыр тофу, соевое масло, гидролизированный растительный белок, модифицированный крахмал, кукурузное масло и полента).

Во-вторых, приобретать натуральные овощи и фрукты. Но проблема в том, что отличить натуральные овощи от генетических практически невозможно. Внешне генномодифицированный овощ более красив, но на вкус он практически такой же. Ещё одним признаком ненатуральности является идеально правильная форма плода, а также излишняя его чистота. Как известно, в натуральной естественной продукции всегда найдутся гнилые и «проеденные» насекомыми плоды, а генномодифицированные продукты насекомые не едят. Если разрезать натуральный помидор или клубнику, то они сразу же дадут сок, ненатуральные же сохраняют форму. Но точно определить достаточно сложно. Выявить генетически модифицированные продукты питания могут лишь современные методы лабораторной диагностики.

Таким образом, тщательный выбор продуктов питания может предотвратить различные проблемы со здоровьем.

Секція: Психологія

Торрес Нова Давид Хулиан (Колумбія)

РФ, Владивосток, Дальневосточный федеральный университет

Научный руководитель: преподаватель Давыдова А. В.

ПРОКРАСТИНАЦИЯ ИЛИ ФЕНОМЕН «ОТКЛАДЫВАНИЯ НА ПОТОМ»

Прокрастинация (от лат. pro – вместо, впереди и crastinus – завтрашний) означает склонность к постоянному откладыванию «на потом» неприятных дел.

Каждый человек хотя бы раз в жизни откладывал дела, особенно когда надо было делать что-либо под принуждением или под давлением обстоятельств. Но при прокрастинации человек медлит даже тогда, когда на 100% уверен в необходимости действий. Но он сознательно откладывает намеченное дело несмотря на то, что это повлечет за собой определённые проблемы и осложнения. При этом он может выполнять незначительные дела, которым придает большую значимость.

По данным психологов, устойчивая прокрастинация имеется у 15–25% людей. Причем, за последние 25 лет уровень прокрастинации у населения повысился.

Согласно имеющимся данным, прокрастинация является одним из существенных факторов, порождающих трудности в обучении. От 46 до 95% учащихся средних и высших учебных заведений считают себя прокрастинаторами.

Прокрастинация объясняется наличием у человека ряда субъективных причин: нерешительности, страха неудачи и неодобрения со стороны окружающих, неуверенности в себе, перфекционизма. В связи с этим выделяют напряженных прокрастинаторов. Однако имеются и расслабленные прокрастинаторы, соответствующие житейскому пониманию лени. Они сосредоточиваются на выполнении таких дел, которые доставляют удовольствие «здесь и сейчас».

Как можно решить эту проблему? В первую очередь, необходимо заняться самодисциплиной. Самодисциплина связана с выполнением правил тайм-менеджмента (мастерство управления временем).

Если мы используем свой потенциал, то в нашем в мозге активизируется центр удовольствия, вырабатывается дофамин, и мы испытываем позитивные эмоции. А это способствует постоянному движению вперед и получению удовольствия от жизни.

А человек, который постоянно откладывает важные дела, не может испытывать чувство удовлетворения и спокойствия. Поэтому борьба с прокрастинацией – путь к здоровой и полноценной жизни.

Секція: Фармацевтичні науки

Уссама Мумни (Марокко)

Днепр, ГУ «Днепропетровская медицинская академия МЗ Украины»

Научный руководитель: преподаватель Тягло Л. В.

ФАРМАКОЛОГИЯ В МАРОККО

Фармацевтическая промышленность Марокко является второй по значимости химической отраслью страны после фосфатов и в 2013 году была включена в Национальную программу развития приоритетных отраслей промышленности. Рынок медицинских препаратов Марокко является одним из пяти наиболее крупных на Африканском континенте. Он оценивается примерно в 2,5 млрд. долларов США и составляет в денежном выражении примерно 0,13% от общемирового объема торговли медикаментами. Оборот марокканской фармацевтической промышленности составляет 13,7 млрд. дирхамов (1,4 млрд. долл. США). Если в 2010 году основным импортером марокканских фармацевтических препаратов была Франция (на ее долю приходилось 66% экспорта), то с 2011 года произошла переориентация экспорта фармацевтической продукции Марокко на страны Африки и Персидского Залива. На долю Франции приходится 17% экспорта, Кот Д-Ивуара – 20%, Сенегала – 15%, Буркина-Фасо – 11%, Алжира и Туниса – 17%. Основные виды экспортной продукции – антибиотики, болеутоляющие и противовоспалительные средства.

На территории Королевства зарегистрировано около 250 дистрибьюторов фармацевтической продукции, при этом на рынке доминируют порядка 40 компаний. Страна позиционирует себя как центр реэкспорта в Западную Африку, претендуя на роль регионального фармацевтического лидера. В фармацевтическую промышленность страны охотно инвестируют европейские и арабские страны, что объясняется экономической и политической стабильностью Марокко и ее стратегическим положением «ворот в Европу и

Африку». В Марокко большая часть фармацевтической продукции облагается налогом на добавленную стоимость в размере 7 %. Вместе с тем, освобождены от НДС медикаменты для лечения раковых заболеваний, препараты против вирусного гепатита В и С, лекарства для лечения диабета, астмы, заболеваний сердечно-сосудистой системы и ВИЧ.

Регулирование ввоза фармацевтической продукции носит преимущественно тарифный характер. Для большинства медикаментов, особенно редких, высокотехнологичных и жизненно необходимых лекарств пошлина, как правило, составляет 2,5%. К ним относятся, в частности, препараты для лечения онкологических заболеваний, ВИЧ и многие другие. Для медикаментов, аналоги которых производятся в Марокко, таможенная пошлина может составлять 25% от стоимости товара. Качество медикаментов, производимых в стране, соответствует международным стандартам.

Секція: Філологічні науки

Агаджанова Айболек (Туркменістан)

Дніпро, НТУ «Дніпровська політехніка»

Науковий керівник: доцент Луценко В. І.

МІЙ УНІВЕРСИТЕТ – МОЯ ДОЛЯ

Коли минає навчання у школі та закінчуються безтурботні дні дитинства, кожен із нас постає перед вибором своєї майбутньої життєвої дороги, своєї долі. Ми пережили випускні іспити, з гідністю витримали ЗНО та нарешті опинилися в омріяному університеті, який на найближчі чотири роки стане не лише нашим професійним «наставником», а й справжньою домівкою.

Я навчаюся на першому курсі геологорозвідувального факультету Національного технічного університету «Дніпровська політехніка». У майбутньому я буду геологом. Моя професія необхідна сьогодні і лежить в основі економічної могутності моєї країни.

Професія геолога належить до тих професій, у яких найтісніше поєднуються вирішення виробничих завдань і розроблення теоретичних проблем, вивчення природних об'єктів і закономірностей та оцінка можливостей практичного їх використання.

Кінцева мета будь-якої геологічної роботи – виявлення й оцінка родовищ корисних копалин, яке здійснюється в процесі зйомки, пошуку і розвідки. Розвідка – найдорожчий вид геологічних робіт.

Геологічна зйомка – це вивчення геологічної будови країни, тобто розкриття закономірностей розміщення різних гірських порід, умов їх формування, вмісту та послідовності різноманітних геологічних процесів.

Пошук – це комплекс геологорозвідувальних робіт, спрямованих на виявлення промислово цінних накопичень корисних копалин.

Їх мета – виявити ознаки тих чи інших корисних копалин і попередньо оцінити їх, які з них заслуговують більш детального вивчення, а які – ні.

А зараз я хочу розповісти вам про мій університет.

Національний технічний університет «Дніпровська політехніка» – провідний вищий навчальний заклад гірничого профілю України – було засновано в 1899 році. Це перший у всьому Придніпров'ї заклад гірничого дав життя більш ніж двом десяткам навчальних закладів і науково-дослідних інститутів, серед яких Дніпровський хіміко-технологічний інститут, Дніпровський металургійний інститут та інші.

У різні часи наш університет називався по-різному: Катеринославське вище гірниче училище, гірничий інститут, гірнича академія, гірничий університет. Нині він називається Національний технічний університет «Дніпровська політехніка».

Наш університет має давні й тісні наукові та освітянські зв'язки з багатьма країнами світу. У сорокових – шістдесятих роках тут навчалися студенти з соціалістичних країн. Професори, доценти та викладачі направлялися за кордон для роботи у вишах, створення лабораторій, передачі досвіду роботи. У сімдесятих роках зросла кількість викладачів, які виїжджали до країн Азії та Африки з тією ж метою.

Пожвавлення міжнародних контактів розпочалося наприкінці вісімдесятих років. Сьогодні НТУ «Дніпровська політехніка» співпрацює з багатьма гірничими і технічними університетами Польщі, Німеччини, Франції, Великої Британії, США, Бельгії та ін. Зокрема, він є одним із засновників міжнародного університету ресурсів, до якого входять провідні гірничі вищі навчальні заклади Європи.

Мільйони людей вважають його СВОЇМ, бо він дав їм долю, вивів у світ їхніх дітей і завжди готовий зустріти нові покоління. Йому вже – 119, але він – молодий. Гамірний і зосереджений. Спрямований у майбутнє й уважний до історії. Значущий для всіх, хто пізнав його Мудрість.

ЛІТЕРАТУРА

Українська мова для іноземних студентів [Електронний ресурс] навч. пос. у 4-х т. Т. 1 / В. І. Луценко. – М-во освіти і науки України; Нац. гірн. ун-т. : – Дніпро : НГУ, 2017. – 88 с. Режим доступу: <http://tst.nmu.org.ua> (дата звернення: 21.12.2017). – Назва з екрана.

Базарова Гульшат (Туркменістан)

Дніпро, НТУ «Дніпровська політехніка»

Науковий керівник: доцент Луценко В.І.

ЛЮДИНА СВІТУ. СИН ДНІПРА

Олесь Гончар... Сьогодні це ім'я знайоме навіть нам, студентам-іноземцям. А в українській культурі є безумовний феномен Олександра Терентійовича Гончара. Класик у двадцять вісім років, лауреат усіх найвищих премій, герой, академік, улюбленець мільйонів читачів.

Він дуже любив життя, тому епіграфом до свого виступу я взяла слова Олеся Гончара «...життя – це той рейс, який не повторюється, і... його треба провести достойно»

Народився Олесь Гончар сто років тому 3 квітня 1918 року на Дніпропетровщині. Жив і вчився у с. Суха Кобеляцького району Полтавської області сьогодні там є хата-музей. На цьому слайді мати та бабуся Олеся Гончара. А це сімейне фото.

Тридцять роки в житті Олеся Гончара – період формування його як митця. До вступу в Харківський університет (1938) він навчався в технікумі журналістики, працював у районній та обласній газеті в Харкові і дедалі впевненіше пробував свої творчі сили як письменник.

У червні 1941 року Олесь Гончар пішов добровольцем на фронт. Воєнні умови не дуже сприятливі для творчості. Але й за таких важких обставин він не розлучався з олівцем і блокнотом. Вірші, що народжувалися в перервах між

боями, сам письменник назве пізніше «конспектами почуттів». Сьогоднішнє прочитання їх переконує, що це справді так.

На слайді 8 представлені нагороди Олеся Гончара: ордени "Слави" і "Червоної Зірки", три медалі "За відвагу", медаль "За оборону Києва".

Після війни Олесь Гончар – студент Дніпропетровського університету.

У 1945 році Гончар демобілізувався з армії, оселився у старшої сестри в Дніпропетровську. Закінчив Дніпропетровський університет у 1946 році, працював асистентом кафедри української літератури цього університету, переїхав до Києва, вступив до аспірантури Інституту літератури імені Тараса Шевченка Академії наук України.

Олесь Гончар у своїх творах охоплює широке коло тем, порушує важливі питання, які цікавлять і хвилюють людей до сьогодні. На слайді 10 Олесь Гончар за роботою.

У 1973 році він очолив Український республіканський комітет Захисту миру, став членом Всесвітньої Ради Миру.

Олесь Гончар на Форумі Миру в Парижі. Твори Олеся Гончара перекладалися шістдесятьма сімома мовами світу.

Помер відомий український письменник 14 липня 1995 року в Києві. Похований на Байковому кладовищі. У 2001 році в Києві відкрито пам'ятник Гончару. У 2005 році було присвоєно звання Герой України (посмертно).

Отже, я глибоко переконана в тому, що сьогодні молодому поколінню потрібно вчитися. Вчитися передусім мислити, жити, творити, бо «...життя – це той рейс, який не повторюється, і... його треба провести достойно».

ЛІТЕРАТУРА

Гончар, О. Т. Людина світу, син Дніпра [Текст]: вибрані твори: у 2 т. / О.Т. Гончар. – Д.: Дніпрокнига, 2001. – 544 с.: іл. – Т. 2.– 544 с.– (Пізнавай і шануй свій край).

Ламия Мария Сафори (Палестина)

Днепр, ГУ «Днепропетровская медицинская академия МЗ Украины»

Научный руководитель: преподаватель Карабет А. А.

ВЫБОР ГЛАГОЛА ПРИ ОБОЗНАЧЕНИИ ОДНОРАЗОВОГО ДЕЙСТВИЯ В ПРОШЛОМ

Часто у иностранных студентов возникает вопрос о выборе между глаголами совершенного или несовершенного вида при описании одноразового действия в прошлом. Почему мы спрашиваем *мы уже писали это упражнение?*, а не *мы уже написали это упражнение?*, когда хотим узнать, осуществлялось ли действие? Почему не используется совершенный вид, ведь достижение результата также имеет место быть в данном случае.

Именно акцент на процессе действия, а не на результате действия заставляет в данном случае выбирать форму несовершенного вида. Видимо, нас больше интересует факт действия, поскольку мы хотим знать, следует ли в дальнейшем совершать это действие. Это значение более выпукло во фразах-синонимах, таких как: *«Было ли действие?; нам нужно совершать это действие?»*. Подтверждение данной логики мы находим в исследовании Рассудовой О. П.: «Обычно глагол НСВ употребляется тогда, когда говорящего интересует что-то связанное с процессом осуществления действия» [1, с. 156].

Но почему нас не интересует результат в этом случае, хотя, как уже было сказано выше, он имеет место быть? Нас не интересует результат, то есть конец процесса действия *писать*, так как мы не собираемся переходить к другому действию по окончании данного действия. Преподаватель не будет собирать тетради и проверять написанное упражнение, или совершать иные действия по окончании процесса написания упражнения. Напротив, акцент ставится на указанном действии и на его осуществлении в дальнейшем. Используя несовершенный вид, мы подчеркиваем, что действие может иметь свое продолжение в будущем, что мы собираемся его осуществить. Для нас не актуален результат еще и потому, что мы не собираемся оценивать его качество

в данной ситуации: «Совершенный вид используется, когда действие имеет конкретный результат, актуальный для говорящего. Если в центре внимания находится само действие, а, следовательно, любые обстоятельства его совершения, выбирается глагол несовершенного вида» [2, с. 160].

Таким образом, используя несовершенный вид, мы стремимся уйти от значения изменения ситуации, присущего глаголам совершенного вида. Мы стремимся сделать акцент на процессе действия: «Разграничение видов можно считать закономерным следствием того, что несовершенный вид обозначает собственно действие, а совершенный – его предел, после которого наступает новое состояние» [3, с. 156].

ЛИТЕРАТУРА

1. Цит по: Воронец М. В. Выбор глагола в условиях конкуренции модальных значений видов // Вестник Кемеровского государственного университета. – 2016. – № 2. – С. 156-160. // <https://cyberleninka.ru/article/n/vybor-glagola-v-usloviyah-konkurentsii-modusnyh-znacheniy-vidov>

2. Воронец М. В. Выбор глагола в условиях конкуренции модальных значений видов // Вестник Кемеровского государственного университета. – 2016. – № 2. – С. 156-160. // <https://cyberleninka.ru/article/n/vybor-glagola-v-usloviyah-konkurentsii-modusnyh-znacheniy-vidov>

3. Воронец М. В. Выбор глагола в условиях конкуренции модальных значений видов // Вестник Кемеровского государственного университета. – 2016. – № 2. – С. 156-160. // <https://cyberleninka.ru/article/n/vybor-glagola-v-usloviyah-konkurentsii-modusnyh-znacheniy-vidov>

Ли Гуаньнань (Китай)

Днепр, НТУ «Днепропетровская политехника»

Научный руководитель: доцент Луценко В. И.

АЛЕКСАНДР ГОНЧАР В КИТАЕ

Публицистика Александра Гончара насчитывает 79 произведений.

Книга очерков Александра Гончара «**Встречи с друзьями**» вышла в 1951 году в издательстве «Молодая гвардия». Осенью 1949 года писатель побывал в Чехословакии, а весной 1950 года – в Китае. Книга «Встречи с друзьями» и явилась результатом этих поездок.

Книга состоит из двух частей: первая часть называется «В новой Чехословакии», вторая – «Китай вблизи». Эта часть состоит из 8 очерков: «На трассе», «Люди в синих блузах», «Мечта Лю Чжин-чина», «Дорога на юг», «Холст освобождения», «Шанхайские огни», «Народ творит», «Будущие преобразователи природы».

В очерке «На трассе» речь идет о том, что молодежная делегация в составе которой был Александр Гончар, прибыла на улан-баторский аэродром. Пока машины заправлялись топливом, делегаты из Советского Союза беседовали с монгольскими товарищами о дальнейшем путешествии в Пекин, столицу Китая. Среди делегатов советской молодежи не было ни одного человека, который бы раньше бывал в Китае. Поэтому им было очень интересно каким предстанет Китай вблизи, какая она древняя китайская культура, что представляет собой «восьмое чудо света» – Великая Китайская стена.

Пора к машинам. Внизу, в горах, бушевала гроза, поэтому увидеть Великую Китайскую стену с воздуха делегатам не удалось. На аэродроме увидели как уверенно шумит, бурлит мирная жизнь.

В очерке «Люди в синих блузах» рассказывается о китайской молодежи. Александра Гончара поразило то, что все юноши и девушки одеты одинаково: синие брюки, синяя блуза, такого же цвета кепи, тапочки на босу ногу. Однообразие и простота одежды имеет свой смысл: китайская молодежь, как и весь народ, считает себя мобилизованной. Одинаковую форму носят студент и рабочий, министр и профессор. Отличить одного от другого, узнать должность своего собеседника можно только по нескольким иероглифам скромной нашивки, которая у каждого китайца прикреплена на груди.

Крестьянин Лю Чжин-чин из очерка «Мечта Лю Чжин-чина» мечтает о механизации сельского хозяйства в Китае.

В очерке «Дорога на юг» Александр Гончар описывает свою поездку в мировой порт, китайские ворота в океан, многомиллионный Шанхай, город разительных контрастов. Днем на центральных улицах Шанхая можно увидеть толпу нищих и тут же – веселую компанию молодых китайских буржуа в элегантных европейских костюмах. Небоскребы поднимаются в небо среди невероятной тесноты халуп.

По дороге в Шанхай Александр Гончар отметил, что в Китае уже налажено регулярное железнодорожное сообщение, отремонтированы линии, подтянуты мосты, виадуки. Набрать такие быстрые темпы в деле восстановления разрушенного транспорта китайским товарищам помог опыт советских железнодорожников.

На слайде 6 мы видим фото металлургического комбината вблизи Пекина и работницу государственной текстильной фабрики в Шанхае.

В следующем очерке «Холст освобождения» рассказывается о государственных прядильно-ткацких фабриках Шанхая. Здесь украинский писатель знакомится с передовиками производства Чу Цао-тэ, Ку Син, Юн Сунтин.

Огни Шанхайской электростанции тоже запомнились Александру Гончару. А еще ратуша, выстроенная в ярко национальном китайском стиле, книжные магазины в центре города, где рядом с произведениями китайских писателей красуются переведенные на китайский язык книги Максима Горького, Алексея Толстого, Михаила Шолохова и многих других. Советская книга нашла путь к сердцу строителя нового Китая. Характерно, что единственный в Шанхае памятник иностранному писателю – это памятник Александру Пушкину, он был сооружен в 1937 году.

Александр Гончар побывал на многих концертах в разных городах Китая. Он видел как свободно держится на сцене рабочая молодежь, видно, что она здесь не гость, а хозяин.

В очерке «Будущие преобразователи природы» речь идет о студентах Харбинской аграрной академии. Именно здесь готовили

высококвалифицированные кадры агрономов, агрохимиков, зоотехников, ветеринаров, лесоводов.

А еще в Пекине Александр Гончар познакомился с известным китайским писателем и ученым, президентом Академии наук Китая, председателем Всекитайской ассоциации работников литературы и искусства Го Можо. Позже, по приглашению Гончара, Го Можо приезжал в Украину, в Киев. Были также встречи и беседы с писателями из Пекина, Тяньцзиня, Шанхая и других городов.

Весь месяц май 1950 года Александр Гончар провел на китайской земле. За это время он побывал во многих городах и селах республики, от самых южных ее провинций до самых северных. Везде он видел с каким напряжением и энтузиазмом трудится народ, как вдохновенно строит новый Китай, свободный, могучий и независимый. Им, как и всем народам, нужен мир.

ЛИТЕРАТУРА

Гончар А. Т. Встречи с друзьями [Текст]: / А.Т. Гончар. – Д.: Молодая гвардия, 1951. – 101 с.: ил.

Мамасаидова Гавхар (Узбекистан)

Днепр, ГУ «Днепропетровская медицинская академия МЗ Украины»

Научный руководитель: ст. преподаватель Солодюк Н. В.

ОСОБЕННОСТИ СТУДЕНЧЕСКОГО СЛЕНГА

Сленг – это совокупность слов и выражений, не совпадающей с нормой литературного языка; это специальный язык, обслуживающий определенную субкультуру, например, культуру студенческой молодежи. Характерной чертой сленга является то, что он не предполагает быть понятным для всех.

Сленг – явление в русском языке давнее, постоянное и очень динамичное. Это объясняется быстрой сменой поколений «отцов» и «детей». Учеными доказано, что средний сленговый «возраст» – 5-7 лет, т. е. один студенческий

цикл. В русском языке есть выражение «говорить на разных языках», которое означает не диалог двух людей, говорящих, скажем, по-русски и по-английски, а непонимание друг друга на ментальном уровне. С оговоркой это выражение можно применить и к языковому сленгу: он разный не только у отцов и детей, а и у старших и младших братьев. Хотя есть сленговые слова – долгожители. Например, слово «клевый» существует в языке уже третье столетие, а другие слова «отживают» годы или даже месяцы. Зато многие слова-сленги становятся знаками целой эпохи.

Большая часть сленговых слов – это глаголы: валить (уходить и задавать студенту сложные вопросы на экзамене), врубаться (понимать), грузить (рассказывать много ненужного), въезжать (понимать), клеить (знакомиться, обращать на себя внимание человека противоположного пола), звездеть (говорить неправду, говорить много лишнего), колбаситься (веселиться, дурачиться), мутить (организовывать), наезжать (предъявлять претензии, ругать), оттягиваться (дурачиться, веселиться), тусить (веселиться, развлекаться), отъезжать (устать, заснуть), забить (наплеватьски отнестись к чему-либо), торчать (быть должным и наслаждаться), тащиться (наслаждаться), напрягать (заставлять работать, надоедать), заморачиваться (ответственно относиться к делу), достать (надоесть); значительно меньше группа слов, характеризующих предмет или лицо: прикольная (красивая, модная, интересная) сумка, крутая (дорогая, очень хорошая) машина, упакованный (модно и дорого одетый) парень, чумовая (современная, хорошая) музыка, некислая (хорошая, весёлая) вечеринка, и сленговые номинации: тормоз (о медлительном человеке), крыша (голова и прикрытие, защита), ботан (о старательном студенте), лажа (неожиданное), тачка (машина), прикид (одежда), отстой (нечто устаревшее). Существуют в молодежном сленге и идиоматические выражения: крыша поехала, оторваться по полной.

Отличительной чертой сленга сегодня является расширение сферы его употребления. Сленговые социолекты активно используются на телевидении, в средствах массовой информации, в кино, литературе, текстах песен. Например,

«Распахивайте дверцы – пришли крутые перцы», «Мы с тобой не пара – не пара, вот такая вот запара-запара».

Разумное использование сленга объяснимо и допустимо при условии, что наряду со сленгом, молодой человек может без труда пользоваться общелитературным языком. Употребление сленга без меры – показатель ограниченности и низкого интеллектуального уровня говорящего. Молодежь не обращает внимание на сленг – она им просто пользуется. Старшее поколение, конечно, относится к сленговым выражениям скептически и критически. Но ведь, в первую очередь, сленг – это желание некоторой свободы, своего социального, а значит, и языкового пространства.

Хуррам Арман (Индия)

Днепр, ГУ «Днепропетровская медицинская академия МЗ Украины»

Научный руководитель: ст. преподаватель Кузнецова Н.В.

СИЛА И МУЖЕСТВО АКАДЕМИКА ПОНТРЯГИНА

Желание получить хорошие знания по медицинским специальностям и приобрести квалификацию врача объединяет студентов разных стран в стенах Днепропетровской медицинской академии. Это большой научный и культурный центр Украины.

Я – студент-иностранец, приехал учиться в ДМА из Индии, и это моя первая поездка в другую страну. До этого я никогда не бывал за границей, тем интереснее для меня получить знания, связанные не только с медицинскими дисциплинами, но и освоить точные науки: математику и физику. Это важно еще и потому, что в совокупности с точными науками естественные науки, такие как медицина и биология, способны охарактеризовать окружающий нас материальный мир.

На занятиях по русскому языку мы читаем много текстов о жизни и деятельности известных врачей древности, а также современных медиков, математиков и физиков: И.М. Сеченова, И.И. Мечникова, П.Л. Чебышева, С.В.

Ковалевской, А.Г. Столетова и др. Методы их работы, опыт общения со студентами – все это имеет огромное значение для иностранных граждан, в том числе и для меня как будущего специалиста.

В этом плане наиболее показателен рассказ об академике Льве Семеновиче Понтрягине (1908-1988). Это один из крупнейших математиков XX века, человек невероятной силы и мужества. Меня заинтересовали факты из его биографии, которые говорят о том, что он лишился зрения, будучи еще ребенком. Я начал искать информацию о нем, изучил биографию великого ученого и результаты изложил в тексте доклада.

Лев Понтрягин был обычным здоровым мальчиком, учился в одной из московских школ, однажды не пришел на занятия, что вызвало беспокойство со стороны его одноклассников. Ребята решили сходить к нему домой и узнали, что с ним произошло несчастье: он полностью ослеп в результате неудачно проведенной операции. Это случилось в 14 лет, но уже в 17 лет он поступил в университет и через год начал свою научную деятельность, окончил аспирантуру, получил степень доктора физико-математических наук, звание профессора. Это стало возможным благодаря помощи друзей-одноклассников, которые по очереди водили его в школу, гуляли с ним и всячески поддерживали. Его мать – Татьяна Понтрягина, не имея никакого математического образования, прошла подготовку к поступлению в университет вместе с сыном и после зачисления в вуз помогала ему, а также выучила немецкий язык, чтобы читать Льву специальные научные статьи.

Итогом научных изысканий профессора Понтрягина стали его наработки в теории колебаний, вариационного исчисления, алгебраической и дифференциальной топологии. В теории управления Понтрягин – создатель математической теории оптимальных процессов, в основе которой лежит так называемый принцип максимума Понтрягина. Отношение к нему одноклассников является образцом искренней бескорыстной дружбы, которая впоследствии помогла ему не сдаваться, двигаться вперед, добиться успеха в профессии.

Я вважаю, на прикладі інформації про життя видатних учених давніх часів і сучасності кожному студенту буде корисно вивчити основи нашої професії.

Ведмеденко Марія (Україна)

Дніпро, ДЗ «Дніпропетровська медична академія МОЗ України»

Науковий керівник: викладач Салова О. В.

МОВА В МЕДИЧНІЙ РЕКЛАМІ

Останнім часом реклама стала вагомою складовою нашого життя. Ми бачимо її коли дивимось телевізор, гуляємо парком, ходимо в кафе, проводимо час в Інтернеті. Але вона не тільки бере участь у нашій розважальній діяльності, але й впливає на наш світогляд, вибір та навіть наше здоров'я.

Рекламний текст – це особливий вид ділової мови, метою якого є оповіщення споживачів та створення попиту на послуги чи товари. Особливе місце серед усіх видів реклами займає маркетинг у сфері медичних послуг. Незважаючи на те, що реклама лікарських засобів у багатьох країнах має доволі серйозні обмеження та заборони, український маркетинг пропонує дедалі нові способи залучення аудиторії. Мистецтво написання рекламного тексту стало професією багатьох людей, які бездоганно володіють українською мовою та добре знаються на психології людей. Проте маркетологи повинні пам'ятати, що й українське законодавство висуває певні вимоги.

На сьогодні діє Закон України, в якому прописані умови рекламних текстів. Відповідно до статті 21 Закону України «Про рекламу» [1], реклама лікарських засобів і медичних виробів повинна містити:

1. Об'єктивну інформацію про лікарський засіб та здійснюватися так, щоб було зрозуміло, що наведене повідомлення є рекламою, а рекламований товар є лікарським засобом або медичним виробом.
2. Вимогу про необхідність консультації з лікарем перед застосуванням лікарського засобу чи медичного виробу.

3. Рекомендацію щодо обов'язкового ознайомлення з інструкцією на лікарський засіб.
4. Текст-попередження такого змісту: «Самолікування може бути шкідливим для вашого здоров'я», яке займає не менше 15 відсотків площі всієї реклами!

Ці вимоги є абсолютним стандартом для усіх видів реклами. Але в залежності від виду реклами використовуються свої методи для залучення уваги покупця. Спробуємо розібратися, як працює реклама, які прийоми використовують компанії для залучення аудиторії, що робить її такою цікавою та впливовою.

Існує багато видів медичних рекламних текстів: відео- та аудіореклама, реклама у журналах, газетах, брошурах, в Інтернеті, написи на зовнішній рекламі, постери. Останнім часом реклама в друкованих ЗМІ та на телебаченні поступово втрачає свої позиції, оскільки більш ефективним засобом просування товару виявляється реклама через Інтернет, оскільки охоплює аудиторію значно ширшу, ніж передплатники газет чи журналів.

Який би вид реклами не був обраний, виділяють 4 основних елементи у структурі рекламного тексту:

1. Заголовок
2. Основний текст
3. Луна-фраза
4. Рекламний слоган

Заголовок – це дуже важливий елемент реклами, бо він перший привертає увагу людини і дає зрозуміти – цікавий для людини препарат або послуга чи ні. У медичній сфері, керуючись психологією, багато клінік привертають увагу ключовими фразами «без болю», «швидко», або інноваційними методами лікування хвороби: «лазерне лікування», «безопераційне».

В основній частині тексту потрібно донести ідею, яка заінтригувала пацієнта в заголовку. У цій частині вказується, як можна вирішити проблему, чому необхідно вдатися до використання пропонованого товару або послуги,

які вигоди отримає споживач. Найчастіше у телерекламі ця частина розкривається за допомогою нескладних пісень, сценок, які демонструють ефект препарату. Наприклад, у рекламі препарату «Лаферобіон» 2017 року використовується анімаційна сцена, з віршованим текстом: «Без шапки бігав, ліз в калюжу – тепер мені погано дуже, але матуся добре знає, що від хвороб допомагає». Ця частина реклами дає зрозуміти, що цей препарат можна використовувати для дітей і він ефективний при застудах.

Луна-фраза – це коротка фраза, яка використовується в кінці реклами та легко запам'ятовується, служить своєрідним висновком.

Найважливішим є слоган. Статистика каже, що людей, які помічають слогани в 5-6 раз більше, ніж тих, які повністю читають рекламний пост. Слоган повинен бути коротким, чітким та яскравим, для того щоб людина одразу запам'ятовувала препарат. Гарний прикладом слугує телереклама препарату «Карсил» 2018 року: «Карсил – надає печінці сил!». Рекламні слогани – найпотужніша форма комерційного бізнесу. Слогани запам'ятовуються, викликають посмішку у покупців та підвищують впізнаваність компанії.

Кожний хороший маркетолог має свої прийоми, які допомагають рекламі стати більш успішною та охопити максимальну аудиторію споживачів. Одним з відомих прийомів є створення позитивного прагматичного фону. Це означає, що все, що побачить чи почує потенційний покупець, повинно викликати у нього почуття щастя та задоволення. Користуючись цим прийомом, маркетологи вводять у свій проект здорових людей, які посміхаються та радіють життю, приємні слова та асоціації, які викликають теплі відчуття. Підсвідомо, кожен, хто бачить цю картину, візуалізує це на своє майбутнє життя, без хвороби та без своїх комплексів. Прикладом може слугувати будь-яка стоматологічна клініка, яка при рекламі своїх послуг відображає на постерах людей з білосніжними посмішками.

Часто вживається лінгвістичний прийом «запитання». Наперед виносяться риторичні запитання, на які одразу реагує людина. Наприклад, у

рекламі «Аміксин» маркетологи чіпляють увагу запитаннями «Грип?» «Застуда?» «Що робити?».

Ще одним з найуживаніших мовних засобів є рима. З дитинства ми чуємо та вчимо вірші, римовані фрази, які запам'ятовуються значно легше, ніж звичайний текст, тому PR-менеджери медичних виробів та препаратів використовують цей метод для ненав'язливого впливу на пам'ять слухачів. Його ми можемо побачити у рекламі препарату «Домрид» 2018 року: «Відрижка, важкість та нудота? Домрид відновлює роботу! Шлунок від зайвого звільняє – моторику запускає. Домрид – молодець. Піклується про шлунок і гаманець!»

Загалом, вплив на аудиторію досягається майстерним поєднанням якомога більшої кількості різноманітних прийомів. Емоційно-експресивні засоби усіх мовних рівнів, стилістичні фігури і тропи з метою привернути увагу адресата та вплинути на нього створюють необхідний ефект – люди довіряють сказаному й купують прорекламоване. Згідно з даними маркетингових досліджень, близько 20% пацієнтів вимагають у своїх лікарів призначити їм препарати, які широко рекламуються.

Проаналізуємо цікаві моменти з погляду рекламних прийомів на прикладі реклами сиропу «Bells». У відеоролику ми бачимо моделювання образу з книги «Аліса в країні чудес» – події починаються, як у казці. Оповідь ведеться від третьої особи, а мова містить оказіоналізми – нові слова, відсутні в лексичній системі. Наприклад, «країна Чеширія». Таким чином, маркетологи впливають на свідомість людей шляхом асоціації з дитинством. Ця думка сприймається людьми, як щось добре та корисне. Також використання дитячої лексики дає зрозуміти, що ці ліки можна застосовувати для дітей. Ще одним цікавим прийом є персоніфікація, тобто перенесення на неживий предмет властивостей і функцій живої особи, коли бальзам «Bells» розмовляє. Отже, використання цих методів робить рекламу яскравою, емоційною та легкою для сприйняття потенційними покупцями ліків.

Отже, можна зробити висновок, що мова медичної реклами – особливий вид медичної професійної мови, який, перш за все, орієнтується на пацієнта й пропонує йому саме те, у чому він відчуває потребу. Для досягнення мети – завоювання уваги та прихильності потенційного клієнта – використовують різноманітні прийоми: персоніфікацію, питання, риму, омонімію, перифрази, використання сучасного жаргону та вживання крилатих виразів, що робить текст більш привабливим та цікавим для споживачів. При цьому необхідно дотримуватися низки правил, прописаних законодавством України.

Мова реклами відіграє в нашому житті велику роль, за допомогою реклами відбувається постійний товарообіг, від її ефективності залежить розв'язання цілої низки економічних та суспільних завдань, проте, варто пам'ятати, що в медичній рекламі, як і в медицині загалом, важливим є правило «Не зашкодь».

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України «Про рекламу» від 03 червня 1996 р. N 271/96-ВР [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/270/96-%D0%B2%D1%80>
2. Золотухін Г. О., Литвиненко Н. П., Місник Н. В. Фахова мова медика : підручник / Г. О. Золотухін, Н. П. Литвиненко, Н. В. Місник. – К., 2001. – 392 с.

Денисова Ольга (Україна)

Дніпро, ДЗ «Дніпропетровська медична академія МОЗ України»

Науковий керівник: викладач Салова О. В.

ПРОФЕСІОНАЛІЗМИ ТА ПРОФЕСІЙНІ ЖАРГОНІЗМИ, ЯК СКЛADOVA ЧАСТИНА ІНТРАПРОФЕСІЙНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Комунікація або спілкування – це така активність взаємодіючих людей, під час якої вони, впливаючи один на одного за допомогою мови та

інших знаків, здійснюють обмін інформацією й організують свою спільну діяльність.

У професійному спілкуванні виділяють інтерпрофесійну та інтрапрофесійну комунікації, зважаючи на соціальні ролі партнерів, які взаємодіють.

Інтерпрофесійна комунікація виникає між тими суб'єктами спілкування, у яких різні професійні ролі. Може існувати як у межах однієї дисципліни («педіатр – педіатр», «хірург – хірург» і т. ін.), так і між представниками різних дисциплін («хірург – анестезіолог», «лікар – фармацевт», «терапевт – онколог» тощо), а також у спілкуванні спеціалістів різної кваліфікації («лікар – медсестра», «лікар – фельдшер», «гінеколог – акушерка», «лікар – санітар»).

Інтрапрофесійна комунікація – це спілкування працівників однієї соціально-професійної спільноти. Саме всередині інтрапрофесійної комунікації найкраще представлені групи лексики, що вирізняють довільне спілкування. Тут виділяють декілька основних мовних шарів.

Перший – наукова мова (виступи під час конференції, науково-популярна стаття, збирання анамнезу тощо); другий – мова медичної документації (медична картка стаціонарного або амбулаторного хворого, медична довідка, направлення у стаціонар); третій – мова професійного спілкування, яка, крім професійних слів, може містити жаргонізми і забезпечує спілкування людей, які працюють у певній галузі (ділова розмова медичних працівників, медичний консиліум, оперативна нарада, бесіда на професійну тему) та мова медичної реклами, що має найвиразніше стилістичне забарвлення й різноманіття, однак не містить жаргонізмів та сленгу.

Медична наукова мова та мова медичної документації – мова офіційного спілкування у медичній галузі. Вона складається з медичної та загальнонаукової термінології, а також інших мовних засобів.

Застосовується в інтрапрофесійному та інтерпрофесійному писемному та усному спілкуванні і позбавлена використання соціолектів.

Лікарський сленг (жаргон) – різновид усної розмовної мови лікарів, основу якого становлять професійні жаргонізми й арготизми. Лікарський сленг існує, це відомий факт. Його використовують для більш ефективної взаємодії між медичними працівниками, оскільки його застосування забезпечує економію часу, необхідного для надання допомоги хворому, особливо у критичних ситуаціях; для вираження схвалення, зневаги або байдужості до предмета висловлювання (певних захворювань чи певних типів пацієнтів), також існує функція приховування інформації від сторонніх.

Необхідно розрізняти професіоналізми й професійні жаргонізми, суржикові та просторічні стереотипи.

Професіоналізми – особливі мовні одиниці української мови, які реалізуються у розмовній мові професіоналів. Вони є основними структурними елементами медичної розмовної мови.

Приклади медичних професіоналізмів:

Ампутація – видалення однієї з кінцівок,

Резекція – видалення будь-якої органу.

Пункція — прокол стінки порожнини або органу.

Лімфоденіт - запалення лімфовузлів.

Біопсія - висічення частини тканини або органу живого організму для мікроскопічного дослідження з діагностичною метою.

Дегідратація - зменшення вмісту води в організмі.

Тахікардія — підвищення частоти серцевих скорочень.

Професійні жаргонізми – в основному експресивно забарвлені слова і вислови, що позначають предмети і явища, які є важливими для людей, що працюють у певній галузі.

Також необхідно нагадати про особливу мову медичних працівників – *медичний професійний «офіційний» жаргон*, що містить як терміни, так і

значну частину розмовних, просторічних, суржикових слів і словосполучень, часто у нестандартному значенні. Він регулярно застосовується в офіційній комунікації замість медичної професійної мови (літературної) і сприймається мовцями-медиками як «правильна» мова. Названий різновид професійної мови не обмежений територіальними рамками та поширений у жанрах офіційної комунікації, як усної, так і писемної.

Приклади медичних жаргонізмів, що використовуються медичними працівниками¹:

Буксир – оксибутират натрію – психотропний препарат.

Бецешник – пацієнт, у якого виявлений і гепатит В, і гепатит С.

Гармошка – апарат штучної вентиляції легень (ШВЛ) із ручним приводом.

Смикнути за стравохід – провести через стравохід (лікувальну або діагностичну) електрокардіостимуляцію.

Дискотека – включені сирена й мигалки машини швидкої допомоги.

ДЕПующий пацієнт – хворий, що страждає дисциркуляторної енцефалопатією – найчастіше літня людина з постійними скаргами «на голову».

ЖМББ – живіт м'який, безболісний. Найчастіше такий запис робиться лікарем швидкої допомоги.

Завести хворого – відновити синусовий (нормальний) ритм після зупинки серця.

Завантажити пацієнта – ввести психотропні препарати.

Клієнт – пацієнт, найчастіше швидкої допомоги.

Клініка – клінічна смерть.

¹ Слова та скорочення мають російськомовне походження, оскільки в нашому регіоні вплив російської мови у повсякденному житті і у професійних колах ще досить сильний. (прим. автора).

Магнолія – сірчаноокисла магnezія – препарат, який використовується для зниження артеріального тиску. Внутрішньом'язове введення сірчаноокислої магnezії є дуже болісним.

Мерцалка, мерцуха – миготлива аритмія, фібриляція передсердь.

Мішура – плівка для одноканального електрокардіографа. Зазвичай згорнута в рулон, випадково випущена з рук розгортається на зразок серпантину.

Нарушняк – гостре порушення мозкового кровообігу.

Неаблябельний хворий – пацієнт з аритмією, непереборної методом радіочастотної абляції.

Парашутисти – пацієнти, які отримали травми при падінні з висоти.

ПІСБП – печінка і селезінка без патології. Найчастіше такий запис робиться лікарем швидкої або черговим лікарем у стаціонарі, який дуже поспішає.

Поставити периферійку — катетеризація периферійних судин.

Стріляти — використовувати дефібрилятор.

Упіймати дрібня — заразитися вірусом.

Цукриці — цукровий діабет.

Щепи й щеплення — вакцинація.

З огляду на усе вищезазначене, постає дуже важливе питання: медичний жаргон у інтрапрофесійному спілкуванні — явище негативне чи позитивне?

Звичайно, пересічній людині такі слова та вирази здаватимуться образливими й цинічними, особливо, якщо мова йде про близьку людину. Медичний жаргон, почутий звичайними людьми, очевидно не тільки не додасть поваги до медичного працівника, який його вживає, а й може взагалі погіршити й так не досить бездоганну репутацію медиків, бо як відомо, дійсно існує конфлікт між медичним працівником та пацієнтом. Цей конфлікт обумовлений здебільшого безжалісною медичною системою, яка вимагає від лікаря більше приділяти увагу писемній роботі, аніж

спілкуванню з пацієнтом, недостатньою освіченістю населення взагалі і щодо специфіки роботи медичних працівників зокрема. Також важливу роль у формуванні негативного образу медичного працівника відіграють ЗМІ.

Необхідно ще додати, що використання жаргону обіднює професійну мову медичних працівників, принижує її елітарність, перетворює на щось подібне до мови люмпенів, що знову ж таки погано відбивається як на репутації робітників від медицини серед населення, так і на усвідомленні шляхетності своєї професії, її високої мети.

Отже, з цього боку медичний жаргон можна вважати явищем зайвим і навіть шкідливим.

Але існує й інший бік проблеми. Щоб його зрозуміти, необхідно пригадати, у чому полягає щоденна робота лікаря й інших медичних робітників. Це людський біль та страждання, це іноді смерть і безсилля від неможливості чимось допомогти і, безперечно, велика радість, якщо допомогти вдалося. Не важко зробити висновок, що люди, покликані працювати в медицині живуть у стані хронічного стресу. У такому «режимі» працювати можна лише деякий час, а надалі — або вигорання й звільнення, або тяжкі захворювання, які приводять до хвороб і передчасної смерті медичного працівника. Саме тому вживання жаргону, який дуже тісно пов'язаний з почуттям гумору і дещо принижує трагічність тих чи інших ситуацій — є одним з тих захисних механізмів, які дозволяють лікарю зберегти своє особисте фізичне та психічне здоров'я.

І також не менш важливим позитивним фактором використання жаргону є економія часу при спілкуванні з колегами, особливо у критичних ситуаціях, коли життя вирішують буквально секунди. Що є більш корисним для хворого — гарна, канонічна мова медичного персоналу, яка забере дорогоцінний час, чи все ж таки швидкість і завчасність маніпуляцій, вартість яких — життя людини? Питання риторичне.

Отже, очевидно, що використання жаргону у медичній інтрапрофесійній комунікації дійсно має велику користь, зокрема і для пацієнтів, але необхідно дотримуватися певної межі, щоб жаргон не замінив повністю класичну професійну мову медицини. Слід пам'ятати вислів Парацельса: «Все є отрута і все є ліки — одне від іншого відрізняє тільки доза».

ЛІТЕРАТУРА:

1. Професійні терміни лікарів [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://dovidka.biz.ua/profesiyni-termini-likariv/>.
2. Юкало В. Я. Структура спеціальної мови і професійного спілкування / В. Я. Юкало. – Дивослово, 2005, № 12. – С. 43 – 47.

Пилипюк Василина (Україна)

Дніпро, ДЗ «Дніпропетровська медична академія МОЗ України»

Науковий керівник: викладач Салова О. В.

СПІЛКУВАННЯ: ІНШІ ВИМІРИ

Спілкування – особливий вид соціальної взаємодії, який цю взаємодію і визначає. Кожна людина має потребу в спілкуванні, необхідність самовираження. Але чи вміємо ми спілкуватися з іншими людьми? Як часто чуємо один одного? Щоб дати відповідь на ці питання, варто розібратися в самій суті явища.

Спілкування – соціальний феномен, який розкривається через різні аспекти: лінгвістичний, психологічний, соціокультурний та етичний.

Перш за все виявляється лінгвістичний аспект. Саме акт говоріння мають на увазі, коли визначають явище спілкування. Проте мало фізично вміти видавати звуки, які пізніше ми інтерпретуємо в слова. Потрібно задіювати значно більше компонентів для повноцінної комунікації. Спілкуючись між собою, люди використовують вербальні знаки (звуки, слова, словосполучення, речення) та невербальні (жести). Саме вербальні (мовні) знаки несуть в собі

основну інформацію і є найважливішими компонентами спілкування. А вже особливості їх використання й компонування розкриватимуть суть того чи іншого спілкування, оскільки кількість мовленнєвих ситуацій нескінченна.

Виникає велика потреба у використанні мовних засобів під час спілкування один з одним і з іншими людьми, тобто виникає проблема володіння комунікативними навичками та мовленнєвими вміннями на достатньому рівні. Володіти такими вміннями — це означає вміти правильно вибрати стиль мовлення, правильно визначити форму мовленнєвого висловлювання завданням спілкування та застосувати ефективні мовленнєві засоби.

Однак лише цим комунікативні навички не обмежуються. Щоб бути вдалим співрозмовником, потрібно ще багато чого, окрім правильного компонування слів.

Другим важливим аспектом спілкування є психологічний. Спілкування може трактуватися як соціальна взаємодія, що торкається усіх сфер усвідомленої діяльності людини. Тобто процес комунікації прямо залежить від психологічних особливостей конкретного співрозмовника. Тож виникнення складнощів у спілкуванні можна пов'язати з недостатнім рівнем психологічного співпадіння.

Якщо говорити про передумови таких складнощів, то варто звернути увагу на особливості механізму органу «центрального керування» – мозку. Нейрофізіологи з'ясували, що у кожного з нас більше, ніж один мозок. Точніше, мозок один, але складається він з трьох шарів, кожен з яких відповідає певному рівню еволюції. Теорія «триединого мозку» Пола Макліна визначає три рівні відповідно до функцій, які виконує кожен з них. Рептильний – найдавніший – відповідає за базові інстинкти, лімбічний, або емоційний, виявляє себе в сфері емоцій, домінування, місце в соціумі та новий мозок (неокортекс) – це усвідомлення, аналіз та мовленнєва діяльність [цит. за 2; с. 36].

Коли виникає ситуація, у яких одна людина переживає її на раціональному рівні, а інша на рівні емоцій – можуть відбуватися складнощі у спілкуванні. Справа в тому, що людська природа така, що практично неможливо домовитися з тим, хто вас не розуміє. А головне в успіху контактів – сприйняття партнерами один одного. Стосунки взаємного прийняття/неприйняття виявляються не лише через словесні формули, а й базуються на рівні емоційної реакції один на одного як на психофізичну даність.

Якщо говорити про ділове спілкування, то тут особливого значення набуває закон конгруентності (лат. - відповідний), розроблений американським психологом Карлом Роджерсом. Визначається, що спілкування є більш вільним тоді, коли в обох партнерів спостерігається відповідність досвіду і усвідомлення : «Чим більше партнер А сприймає спілкування з боку партнера Б, як відповідність досвіду, усвідомлення і узагальнення, тим більше їх подальша взаємодія буде відповідати психологічній узгодженості і взаємній задоволеності» [3; с.128]. Ігнорування цього закону веде до погіршення психологічної узгодженості в діях обох партнерів.

Будь-яке спілкування відбувається у конкретному соціокультурному середовищі, яке впливає на його реалізацію, тому важливою складовою можна визначити соціокультурний аспект, що полягає насамперед у національній своєрідності, традиціях, конкретній культурі спілкування. Менталітет кожної країни об'єднує представників нації, надаючи їм спільні риси характеру, що можуть впливати на спілкування. Особливо це помітно на міжетнічному рівні. Наприклад, домінуючою рисою японського менталітету — є групізм. Протилежністю японському групізму є американці та англійці — індивідуалісти. Вони вважають, що своїм успіхом зобов'язані тільки собі, рішення приймають індивідуально. Український індивідуалізм сформувався завдяки життю в малому гурті, у родині. Він пов'язаний з зосередженістю на власних почуттях, обмеженістю, замкненістю, локальністю кола спілкування.

Відповідно і комунікативна взаємодія між конкретними представниками певного етносу буде підпорядкована цим загальним особливостям.

Таким чином спілкування невід'ємне від соціокультурної ситуації, яка охоплює всі аспекти суспільного життя та характеризує особистість.

Складовою частиною культури особистості та соціального середовища, в якому відбувається її взаємодія, є культура спілкування, вихованість, уміння висловлювати свою думку, слухати інших, робити правильні висновки. І тут на перший план виступає етичний аспект.

Часто буває так, що люди навіть не знають про помилки, які допускають у спілкуванні. Через це можуть виникати труднощі, непорозуміння і, як наслідок, ефективність взаємодії з іншими людьми виявляється низькою. Особливого значення дотримання норм спілкування набуває у діловій сфері. Правила поведінки і взаємодії людей на робочому місці мають величезне значення у професійному середовищі. Від них навіть може залежати успіх великих переговорів, не кажучи про менш значущі проекти. Крім того, етикет спілкування дозволяє економити час і зусилля, пов'язані з обмірковуванням своєї лінії поведінки, адже є правила, які вже давно записані. Основні постулати, на яких має будуватися ділове спілкування, виглядають так:

1. Пунктуальність. Правила хорошого тону передбачають демонстрацію поваги до співрозмовника, і найперше вона виявляється через повагу до його витраченого часу. Ніхто не любить чекати – особливо в сфері бізнесу.

2. Стриманість. На роботі не місце емоційним сплескам, що іноді особливо важко прийняти жінкам.

3. Ввічливість і тактовність. Добре ставлення до людини – запорука вдалого спілкування. А демонстрація позитивного настрою під час спілкування зазвичай в рази підвищує ефективність трудової діяльності.

Існує маса аспектів ділового етикету, виконання яких може мати вирішальну роль під час спілкування. Зокрема, зовнішній вигляд людини повинен відповідати дрес-коду компанії або ситуації зустрічі. Правила ділового

спілкування включають в себе такі прийоми, як жести, мистецтво правильного рукостискання, черговість привітання тощо.

Рукостискання – це жест, досить часто зустрічається в діловому житті сучасної людини, тому їм слід володіти досконало. Люди обмінюються рукостисканням при вітанні, знайомстві, привітанні і в інших ситуаціях. Жест при цьому повинен бути рішучим і невимушеним.

Ситуація знайомства в ділових колах передбачає обмін візитками, які повинні бути правильно оформлені. Ім'я, прізвище, назву компанії, посаду і контактні дані власника картки повинні бути прописані добре читаним шрифтом.

Безумовно, усі ситуації і аспекти ділового спілкування охопити неможливо. Протокольні питання прийому бізнес-партнерів, правила спілкування в умовах ділової вечері, класифікація прийомів, ритуали, які стосуються вживання алкоголю, манери керівника й підлеглого – усі ці сфери повні найдрібніших нюансів, запам'ятати які дуже непросто. Тому варто пам'ятати одне просте правило: завжди має бути повага до людей, які вас оточують.

Завдяки етиці спілкування ми показуємо, яка ми людина, яка в нас вихованість, освіченість та рівень культури. Слідкуючи за манерою спілкування, інші люди можуть скласти про вас своє враження, яке в подальшому може покращити або погіршити між вами стосунки.

Отже, спілкування – це багатоаспектний процес, вивченню якого можна і треба присвятити багато часу. І головним критерієм у цій справі є прагнення самої людини до вдосконалення та самовдосконалення. Оскільки успіх в житті не в останню чергу залежить від вміння говорити.

ЛІТЕРАТУРА

1. Етика ділового спілкування: / за редакцією Т.Б. Гриценко, Т.Д. Іщенко, Т.Ф. Мельничук / Навч. посібник. — К.: Центр учбової літератури, 2007 — 344 с.

2. Потеряхин А. Л. Трехмерная модель мозга и эмоциональные проблемы управления [Электронный ресурс] / А. Л. Потеряхин // Режим доступа до ресурсу: <http://labipt.com/triune-brain-model-and-emotional-control-problems/>

3. Психология и этика делового общения/ Под ред. В.Н. Лавриненко. — 4-е изд., перераб. и доп. — М.: Юнити-Дана, 2005. — 415 с.

Секція: Юриспруденція

Сигуидж Юссеф (Марокко)

Днепр, Университет таможенного дела и финансов

Научный руководитель: доцент Барабаш Ю. В.

ПРАВА ИНОСТРАННЫХ ГРАЖДАН В УКРАИНЕ

Украина является, согласно Конституции, суверенным и независимым, демократическим, социальным, правовым государством.

Права и свободы человека в Украине закреплены в разделе 2 Конституции Украины «Права, свободы и обязанности человека и гражданина». Это следующие права:

1. Личные.
2. Политические.
3. Экономические, социальные и культурные.
4. Юридические гарантии.

Незнание законов не освобождает от юридической ответственности. Права всегда связаны с обязанностями.

А какие права имеют иностранные граждане на территории Украины?

Закон Украины «О правовом статусе иностранцев и лиц без гражданства» определяет правовой статус иностранцев в Украине, закрепляет основные права, свободы и обязанности иностранных граждан и лиц без гражданства, которые проживают или временно находятся в Украине, и определяет порядок решения вопросов, связанных с их въездом в Украину или выездом из Украины.

Итак, согласно Закону, иностранные граждане имеют следующие права в Украине:

- на инвестиционную и предпринимательскую деятельность;
- на трудовую деятельность;
- на отдых;

- на здравоохранение;
- на социальную защиту;
- на жильё;
- на имущественные и личные неимущественные права;
- на образование;
- на использование достижений культуры;
- на участие в объединениях граждан;
- на свободу совести;
- права в брачных и семейных отношениях;
- на гарантии личных прав;
- на передвижение на территории Украины и выбор места жительства;
- на защиту прав иностранцев и лиц без гражданства.

Таким образом, когда иностранцы знают эти права, им намного проще жить в Украине. Они будут более уверенными и могут требовать соблюдения этих прав. А это очень важно, если ты живёшь в другой стране.

Наукове видання

Матеріали I Міжнародної науково-практичної
конференції
**«Шлях до науки: лінгвокультурологічна підготовка
іноземних студентів»**
(14 травня 2018 р.)

Мова видання: українська, російська.

Друкується в авторській редакції.

Технічний редактор: **Перинець К. Ю.**

